

Giới thiệu Độc Sủng Vợ Yêu

Một câu truyện không quá bi thương, nhẹ nhàng nhưng cũng có thử thách. "Độc sủng vợ yêu" là bộ truyện kể về cô gái mang tên Dạ Tuyết Ninh. Một cô nàng cá tính nhưng trong tình yêu lại sở hữu một trái tim chung thủy mà can chịu. Cô yêu Vũ Vĩ Phong, nguyện dùng cả tuổi thanh xuân của mình để đánh đổi. Với cô, anh là bạn, là người thân còn là người duy nhất cô yêu.

Vũ Vĩ Phong - Tổng giám đốc tập đoàn Vũ thị. Anh sở hữu vẻ ngoài anh tuấn trên cả hoàn mĩ. Nhưng cái hoàn mĩ ấy lại được xây dựng từ sự độc tài và tuyệt tình. Khi còn bé anh thiếu thốn tình yêu thương quá lớn để rồi anh nghĩ trái tim mình sẽ chẳng bao giờ mở cửa nữa. Một ngày kia, đứa bé ấy xuất hiện, bậm bẹ trao cho anh hơi ấm tình thương làm cho một Vũ Vĩ Phong vô cảm trong tình cảm cũng biết yêu thương là gì.

Anh yêu người con gái ấy, lúc trước chưa biết mình yêu cô, trong tim cô có ai anh không hề quan tâm. Nhưng khi hiểu rõ trái tim mình rồi, Dạ Tuyết Ninh trong tim em chỉ có thể có duy nhất mình tôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đáp máy bay xuống mặt đất, Dạ Tuyết Ninh mang theo tâm trạng ủ dột ra khỏi sân bay. Cô vừa đi vừa bực dọc cho tay vào túi xách, lát sau như một phép màu lôi ra chiếc điện thoại mang kiểu dáng mới nhất với số lượng bán có hạn, lười biếng liếc qua màn hình điện thoại, lòng mày cô theo đó nhũn thành một đường.

“Lại thế nữa rồi!”

Dạ Tuyết Ninh thờ dãi cất lại điện thoại vào túi, trong lòng cảm phần không nhịn được bật ra tiếng trách móc.

“Con nhỏ chết tiệt.”

Cô đã quá quen với việc về nước chỉ có một mình nhưng lần này nằm ngoài dự đoán của cô. Khi Dạ Tuyết Ninh đưa tay day nhẹ huyệt thái dương thì có một đôi tay bất ngờ ôm lấy cô từ phía sau. Theo bản năng cô đưa tay đẩy mạnh kẻ đó ra xa, tâm trạng mệt mỏi lại thêm ngủ không đủ giấc, cô tròn tròn mắt, quyết tâm dân cho tên vô lại này một bài học. Thế nhưng cánh tay cô giờ lên chốt dừng lại giữa không trung.

Đơ ba giây, mắt cô như phát sáng, há hốc mồm nhìn chằm chằm người trước mặt bằng cặp mắt hoa si.

Anh ta đứng ở đó, cong cong khóe môi cười với cô để lộ hàm răng trắng bóng với chiếc răng khểnh đáng yêu. Dáng người đạt chuẩn lại khoác trên người áo khoác màu đen huyền cang góp phần làm nổi bật nước da trắng hồng không tí vết. Một làn gió nhẹ thổi qua làm tung bay vài sợi tóc màu hạt dẻ trực tiếp làm khuôn mặt anh ta thêm phần sinh động khó cưỡng lại được.

“Em bị ngớ ngẩn à?”

Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn tỉnh mộng. Mới một giây trước cô còn thiện cảm với anh ta, một giây sau chỉ vì câu nói của anh ta mà muốn động thủ. Người xưa nói chẳng sai, “Đừng trông mặt mà bắt hình dong.” giờ xem ra thật ứng nghiệm khi sử dụng trên loại người này.

Dạ Tuyết Ninh vờ như mình không nghe thấy gì, lặng lẽ lách người bỏ đi nhưng cái người nào đó không dễ dàng buông tha cô như vậy, mặt mày hớn hở chạy theo sau cô hết kể chuyện trên trời rồi lại xuống chuyện dưới đất.

“Trước sau gì anh cũng là chồng em, sao em lại có thể cư xử với chồng mình như... “

Chẳng để anh ta nói hết câu, cô bất ngờ đứng lại hại kẻ nào đó ôm mũi kêu đau.

“Em làm gì vậy? Đứng lại cũng không nói trước một tiếng... Ai ui...”

Dạ Tuyết Ninh cả mặt co rút, cô kim nén tức giận hỏi: “Chúng ta khi nào thì kết hôn vậy?”

“Sau này!”

Một câu trả lời như thế đương nhiên thành công khiến Dạ Tuyết Ninh mây đen đầy đầu. Cô tức giận cắn chặt răng, bỗng nhiên mặt tươi cười đến lạ thường.

“Ừa, cô gái kia có phải đang gọi anh hay không?”

“Đâu? Ở đâu?”

Khi anh ta tìm khắp sân bay cũng không thấy người cô nói thì cô đã nhanh chân chuồn lên một chiếc tắc xi phóng đi được khá xa.

Cô tặc lưỡi, thầm luyến tiếc cho khuôn mặt của anh ta, nhìn người mặt mày sáng sủa là vậy lại không ngờ bị cái trò trẻ con này lừa.

Reng... reng... reng..

Dạ Tuyết Ninh đang vui đầu trong chăn thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại không ngừng nổi quá năm giây. Sau một hồi chần chọc lẩn qua lẩn lại, cô chịu không được nữa mới không tình nguyện áp ống nghe bên tai.

Ở đầu dây bên kia tiếng hét của người nào đó kèm theo tiếng ồn ào của đường phố dội tới. Kì lạ thay đối phương càng tỏ gấp gấp thì ở bên này cô vô cùng bình tĩnh.

Gật đầu, trả lời thêm mấy tiếng “Được... được... tao sẽ tới liền...” rồi cô tắt ngúm điện thoại, tiện tay phi nó xuống góc giường... tiếp tục ngủ.

Ở nơi phồn hoa lừm lượm dòng xe qua lại để bắt gặp một cô gái đứng đường thật chẳng mấy dễ dàng.

Vân Anh đứng giữa ngã tư mà trong lòng khó chịu chẳng khác nào đang ngồi trên chảo dầu, chốc chốc cô lại đưa tay nhìn đồng hồ. Khi chiếc tắc xi dừng lại trước mặt, cô ngay lập tức phóng đến mở cửa xe. Chẳng buồn nhìn Dạ Tuyết Ninh lấy một cái, Vân Anh vội vàng đón lấy xấp ảnh trên tay đối phương, mở miệng không quên trách.

“Không phải bảo sáu giờ sao? Giờ đã gần bảy giờ rồi! Muộn thêm chút nữa là tao bị mày hại chết rồi đó có biết không?”

“Có phải lúc đó tao sẽ được miễn tiền hương khói phải không?”

Vân Anh trừng mắt lườm cô một cái rồi quay người chạy thẳng vào tòa nhà sau lưng.

Dạ Tuyết Ninh cười “ha ha”, tay sờ mũi. Vừa quay người, cô bất thình lình va phải ai đó. Tiếp sau là một loạt đồng giấy tờ rơi la tả xuống đất. Cô vội vàng cúi xuống lượm, miệng rít rít “xin lỗi”. Đã cúi người được nửa chừng, vẫn chẳng thấy đối phương có động tĩnh gì ngoài việc vẫn thao thao bất tuyệt với cái điện thoại không tim, không phổi, không dạ dày kia. Cô hiểu kì ngẩn đầu nhìn.

Trước mắt cô là bóng dáng cao lớn của một tên con trai, nhưng có vẻ anh ta chẳng bận tâm tới sự cố này cho lắm. Lại nghĩ, đồ của anh ta mà anh ta còn chẳng quan tâm vậy có sao cô phải đề tâm chứ? Hiển nhiên là người nào đó đã quên vì ai mà chúng mới nằm dưới đất.

Khoan đã, cái người này trông mặt quen quen. Hình như cô đã gặp ở đâu đó rồi.

Càng nhìn lại càng ra sức gật gù đầu. Dạ Tuyết Ninh cố gắng lục lọi trong trí nhớ mình về hình ảnh một chàng trai cao chừng 1m84, môi mỏng, mắt đen, mi dài hình cánh quạt, khuôn mặt điển trai cùng chiếc mũi cao bất phàm. Đột nhiên cô “A” lên một tiếng như tiếng kêu phát giác trước khả năng ghi nhớ siêu việt của mình.

Người con trai này...

Chẳng nghĩ lại thì thôi chứ vừa nghĩ đến cô liền thấy bực. Vốn hôm qua là một ngày đẹp trời, tâm trạng cô vô cùng tốt nhưng lúc gặp phải tên này cả ngày hôm ấy của cô đi tong không một dấu vết đẹp.

Đánh một giấc trên máy bay ngủ ngon lành, vừa mở mắt ra là nguyên một chiếc giày da phi tới với tốc độ đáng lẽ đáp trọn vẹn trên mặt cô. Dạ Tuyết Ninh nét mặt tối sầm, cầm hung khí muốn đi tìm chủ nhân của nó vừa đứng lúc chủ nhân của nó tự tìm đến cô.

Khi đứng trước mặt cô anh ta vẫn giữ bộ mặt kiêu ngạo vốn có. Đầu tiên là quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới rồi dừng lại ở tay trái của cô. Lạnh lùng nói: “Chiếc giày đó là của tôi!”

Dạ Tuyết Ninh muốn phát giận. Chẳng lẽ trông mình giống kẻ mù lắm sao?

Cô - Dạ Tuyết Ninh tự nhận mình là loại người không thích gây chuyện. Nếu người ta không động tới cô, cô tự nhiên cũng không muốn dây dưa với người ta nhưng con người này... Dù anh ta không nói cô cũng biết giày là của anh ta nhưng mặt chẳng lẽ không phải của cô? Một chiếc giày đeo ở chân lại có thể để nó bay như đĩa bay thì cô cũng lẽ anh ta thật. Và điều quan trọng nhất là anh ta thật trí còn chẳng buồn xin lỗi cô lấy một tiếng.

Dạ Tuyết Ninh nhìn thẳng vào người trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giày của anh mới nảy bay thẳng vào mặt tôi.”

“Vậy giờ cô muốn gì?” Giọng anh ta kiêu ngạo nói.

“Xin lỗi tôi!” Cô nén giận đáp.

“Nếu tôi nói không thì cô làm gì được tôi nào?”

“Vậy thì anh đi chân đất về đi!” Cô cao giọng giận dữ đe dọa.

“Cô giám?” Đối phương hiển nhiên không cho rằng cô có lá gan làm vậy.

Xung quanh bắt đầu chật ních người. Một số người thì thật lòng khuyên can, số còn lại chỉ xem cho biết cũng có người coi đó là niềm vui.

Cô sống đến từng này tuổi, ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Mà kẻ trước mặt cô cũng không nhớ lại xem là giày của ai phi đến mặt cô?

“Cô còn không mau đưa giày cho tôi. Không thấy mọi người đang nhìn tôi à?”

Vâng! Mọi người nhìn anh ta chẳng lẽ không nhìn cô? Anh ta thấy ngại chẳng lẽ cái người ăn trọn chiếc giày là cô đây lại không thấy ngại chặc? Khóe miệng cô co quắc, nhất thời lộ khí xung thiên, cô đi đến bên cửa sổ, hành động nhanh gọn và dứt khoát ném thẳng chiếc giày da của anh ta ra bên ngoài. Vật màu đen hòa vào làn mây trắng rất nhanh biến mất dưới nền trời xanh. Làm xong, cô phúi tay quay người lại nhìn anh ta cười ranh ma.

“Anh bây giờ có thể ném nốt chiếc còn lại được rồi đấy.”

“Cô... cô... “ Anh ta lắp bắp một hồi lâu cũng không nói được hết câu hoàn chỉnh.

Dạ Tuyết Ninh nhớ lại một màn trên máy bay ngày hôm qua, nhớ đến đoạn cuối cùng khuôn mặt cô mới thấp thoáng ý cười. Nhân lúc anh ta còn chưa nói chuyện điện thoại xong, cô làm như vô tình hiển nhiên là cố ý giẫm mạnh mấy phát lên đồng giầy tờ của anh ta, chưa hà dạ cô giẫm thêm hai phát nữa mới hà hê xoay người chuẩn đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Dạ Tuyết Ninh vừa làm chuyện xấu xong đương nhiên là muốn chuẩn đi thật nhanh. Đột nhiên sang lưng cô vang lên tiếng nói giận dữ, có lẽ đối phương đã nghe xong điện thoại. Cô tặc lưỡi, thăm nghĩ giá mà lúc này không đạp thêm hai cái mà chuẩn đi ngay thì tốt rồi.

“Này, cô làm rơi đồ của người khác mà không nhặt lên sao?”

Lần thứ nhất cô làm ra vẻ không nghe thấy gì. Bước chân vẫn đều đều bước.

“Này, ít ra cô cũng phải giúp tôi nhặt lại một phần chứ?”

Lần thứ hai, cô ngửa mặt nhìn trời, chân bước nhanh hơn.

Đối phương nhú mày không hài lòng, hơi cúi người muốn nhặt giấy tờ của mình lên lại đụng trúng tờ giấy có dấu chân của người nào đó. Đôi mày kiếm xoắn tít lại, hai ba bước đi tới túm lấy tay cô kéo mạnh.

“Dấu chân này hẳn là của cô đi?” Như để chứng minh tính chân thực, anh ta còn cầm tờ giấy có dấu chân phô ra trước mặt cô.

Dạ Tuyết Ninh khóe miệng co rút, lệ rơi đầy mặt. Giấy của anh ta nhiều là vậy, cô cố tình chọn chỗ giấy tờ xa nơi anh ta nhất mà giẫm như thế, vậy tại sao vẫn bị phát hiện nhanh như vậy?

Thấy cô không lên tiếng, biết mình đoán đúng, anh ta kéo khóe miệng cười tươi.

“Còn không mau quay lại giúp tôi nhặt đồ!”

Dạ Tuyết Ninh trừng mắt, từ từ quay đầu lại.

“Lượm cái đầu anh ấy.”

“Là cô?” Anh ta ngạc nhiên nói. Vừa nhìn liền nhận ra cô ngay, hiển nhiên là vẫn nhớ sâu đậm cái vụ trên máy bay.

Cô giật tay mình khỏi tay anh ta, khịt mũi một tiếng.

“Ừ! Cô đây.”

Anh ta không vì bị cô nói thế mà tức giận. Cột nả vuốt cằm.

“Tôi tên Thiệu Duy Thành.” Nói rồi anh ta chủ động cúi người nhặt đồng tài liệu trên mặt đất còn không quên nhắc thêm một câu. “Tôi hơn tuổi cô đấy.”

Cơ mặt cô kịch liệt co rút. Cũng biết người trước mặt đã điều tra qua thân thể của cô.

“VẬY... giờ anh muốn sao?”

“Tôi mời cô ăn cơm.”

“Hả?” Dạ Tuyết Ninh cho rằng mình nghe nhầm, còn cố ý dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, ngay sau đó liền nhận được khuôn mặt sa sầm của Thiệu Duy Thành.

“Hơ hơ.” Cô cười đối phó.

Thiệu Duy Thành chở cô tới một nhà hàng mà trước giờ cô chưa từng tới.

Trông cô nhỏ nhắn là vậy chứ lúc trước anh thật chưa từng nghĩ qua sức ăn của cô lại có thể dọa người đối diện... kinh hoàng tới vậy.

Dạ Tuyết Ninh đang cầm cùi ăn đột nhiên ngẩng đầu lên, tròn mắt hỏi: “Này, không ăn à?”

Thiệu Duy Thành khoe miệng co giật, khó khăn lắc đầu. “Cô cứ coi tôi là không khí đi.”

Cô cũng không vì người mời không phải mình là ăn uống tiết kiệm. Ngược lại còn ra sức ăn, ăn đến lúc không còn hơi sức phải dựa lưng vào ghế, tay xoa xoa cái bụng trướng phình. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô ngồi thẳng người, ngây ngô hỏi: “Sao cả bữa tôi không thấy anh động đũa vậy?”

Trên trán Thiệu Duy Thành trượt xuống ba vạch đen, có chút dờ khóc dờ cười nhìn cô. Trước tình huống này thật không biết nói sao cho phải, chẳng lẽ lại nói “Cô có cho tôi ăn sao?” Không, không, như vậy thì còn đâu khí chất phong lưu khoáng đạt của anh nữa. Nên sau đó anh chỉ có thể trái lòng mà nói: “Tôi không đói...” lại giẹo cọt bỏ thêm về sau “Cô có muốn gọi thêm nữa không?”

Cô đổ lỗi người ra sau ghế, không quá suy nghĩ nhiều về ẩn ý trong câu nói của Thiệu Duy Thành.

“Anh cũng lạ thật đó, không đói sao còn mời tôi ăn cơm?”

Thiệu Duy Thành không trả lời chỉ miêng cường cười khàn hai tiếng.

Cô vừa mới ngã lưng ra ghế chưa được năm giây thì điện thoại của cô đổ chuông. Dạ Tuyết Ninh bức bối với cái túi xách ở ghế bên cạnh nhưng đó đúng thật là một việc khó khăn khi cô sống chết cũng không muốn động đậy sau ăn no. Thế mà mới vừa rồi cô còn ra sức đẩy nó ra xa để nhường đường cho “âm thực ăn uống” cơ đấy. Cô thờ dài, bất đắc dĩ nhờ Thiệu Duy Thành.

“Anh, lấy giùm tôi cái túi bên đó.”

Đây mà cũng được coi là thái độ đem đi nhờ vả sao? Mặc dù trong lòng bất mãn nhưng Thiệu Duy Thành vẫn vờn người lấy túi xách đưa sang cho cô.

Vừa đặt mắt lên màn hình điện thoại, Dạ Tuyết Ninh liền bật cười ha hả.

“Sao? Mày gọi điện để cảm ơn tao chuyện lúc sáng à? Vậy thì khỏi cần, chỉ cần đãi tao một bữa ở nhà hàng thượng hạng là ok rồi.” Hiển nhiên là đối phương chưa kịp nói gì, từ lúc nhận điện thoại tới giờ vẫn là một mình cô tự biên tự diễn.

Thiệu Duy Thành trầm mặc nghĩ lại khả năng ăn như sói đói của cô vừa rồi, càng nghĩ lòng càng nhúu chặt.

“Áo tưởng ít thôi cô nương. Giờ tới công ty đi. Có việc cần nhờ.” Đối phương hình như đang gằn giọng nói.

Dạ Tuyết Ninh cắn răng trách cứ.

“Đây là thái độ của mày khi nhờ vả người khác đó hả?”

Hiển nhiên là người nào đó đã quên vừa rồi mình nhờ vả người khác, hành động cũng không khác người này bao nhiêu.

“Đừng nhiều lời, cho mày mười lăm phút phải có mặt.” Người một chút đối phương nói thêm “Khi nào xong tao đãi mày một bữa lớn.”

Dạ Tuyết Ninh vừa nghe vậy hai mắt tỏa sáng.

“Được! Được! Được! Như vậy còn được.”

Vừa ngắt máy cô đã vội đứng lên, gấp người cảm ơn Thiệu Duy Thành vì bữa ăn xong chẳng đợi anh ta nói gì liền co cẳng chạy mất hút.

Đôi tay giơ lên giữa không trung của Thiệu Duy Thành cứng đờ, một lúc lâu sau mới hạ xuống được.

Sống đến từng này tuổi, quen được người khác nịnh hót, nhường nhịn. Lần đầu tiên trong đời anh gặp một cô gái cả gan chơi khăm anh. Thú vị, hảo thú vị.

Trên chiếc tắc xi màu xanh bốn bánh, từ xa cô đã trông thấy Vân Anh trong bộ thể thao quần vợt màu trắng, mái tóc ngắn được búi cao trên đỉnh đầu. Trông vô cùng đáng yêu. Nhưng... đây đâu phải là bộ đồ sáng nay cô thấy Vân Anh mặc. Thôi kệ... dù sao cũng chẳng liên quan tới cô.

Khi chiếc tắc xi còn chưa kịp dừng hẳn, Vân Anh đã bước tới mở cửa xe kéo tụt cô xuống. Trông Vân Anh hình như đang rất vội nên cô cũng không tiện hỏi gì mà chỉ im lặng đi theo sau. Đến lúc này cô mới biết cái vội của cô ấy lại liên quan đến cô một cách vô (số) lý.

Dạ Tuyết Ninh trừng mắt tức giận hết nhìn khán đài đông kín người lại nhìn số thành viên tham dự, ruột gan cô đảo lộn suýt chút nữa tức ói máu.

“Được rồi, đừng giận nữa, giúp tao chụp ảnh xong song tao mời ăn cơm.” Vân Anh chân chó cười nói.

Dạ Tuyết Ninh “hừ” một tiếng, đã không còn tức giận nữa.

Đúng chín giờ khán đài bùng nổ trong tiếng gào thét của những người cổ vũ. Vân Anh ngồi bên cạnh nắm lấy cổ tay cô ra sức lắc mạnh.

“Mày chụp mấy cái động tác nhào lộn này cho tao, đó... đó... mày nhanh chụp đi, chụp nhiều một chút.”

Dạ Tuyết Ninh tỏ ra vô cùng ngây thơ hỏi nhằm làm rõ vấn đề.

“Trong đám người chạy nhảy điên loạn đó có thần tượng của mày à?”

Điên loạn? Vân Anh nhất thời dừng mọi động tác liếc sang Dạ Tuyết Ninh một cái đầy khinh thường.

“Cái này gọi là nghệ thuật! Nghệ thuật! Là nghệ thuật đó! Biết chưa?”

Dạ Tuyết Ninh nheo một bên mắt, trả lời đối phó.

“Ra là nghệ thuật.”

Cô bắt đầu cảm máy ảnh lên, ngón tay thon dài liên tục nhấn xuống, màn ảnh nhỏ không ngừng chớp nhoáng.

Khi đám vận động viên nữ trên sân đã rời khỏi sân đấu bóng, Dạ Tuyết Ninh cuối cùng cũng không nhịn được nữa liền hỏi.

“Rốt cuộc trong đám người vừa rồi ai là thần tượng của mày?”

Vân Anh lắc lắc đầu, mắt không rời khỏi sân khấu lấy một giây.

“Anh ấy chưa xuất hiện.”

Cô không hỏi nữa, cúi đầu kiểm tra lại một loạt ảnh mình vừa chụp thì điện thoại của cô lúc này bỗng đổ chuông.

Dạ Tuyết Ninh nhú mày nhìn dãy số trên màn hình. Hai mắt cô ngay lập tức phát sáng. Không chần chừ lấy một giây “vèo” cái phóng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người ấy đã trở về

Dạ Tuyết Ninh sau khi nhìn thấy dãy số vừa xa lạ vừa quen thuộc không ngừng nhấp nháy trên màn hình điện thoại, cô co giò chạy ra ngoài, tìm một chỗ không người lẩn vào.

“Cuối cùng cũng thấy nhớ em rồi à?”

Đối phương trầm ngâm một hồi, cô nghe thấy tiếng bộp bộp, hình như đang vỗ trán, rất lâu sau đó mới lạnh nhạt lên tiếng.

“Đang ở đâu?”

Dạ Tuyết Ninh còn đang bật cười ha hả. Nghe anh nói vậy liền dừng sò.

“Ở trong nước.”

Đối phương lại tiếp tục hỏi: “Chỗ nào trong nước?”

Mắt cô lóe lên một tia nhìn giảo hoạt, mím chặt môi nói: “Trên mặt đất.”

“Chỗ nào trên mặt đất?” Người nào đó thiếu kiên nhẫn, kìm nén tức giận, tiếp tục hỏi.

“Chỗ... “ Cô ấp úng, nhất thời không nghĩ ra được nơi nào thích hợp nữa.

“Thành thật khai báo!” Âm thanh lạnh xuống, rất rõ ràng đối phương đã bắt đầu có dấu hiệu tức giận.

Cô sờ sờ mũi, gượng cười hai tiếng.

“Ồ tập đoàn Vũ thị.”

Đội Dạ Tuyết Ninh nói xong, đối phương liền lập tức cúp máy. Cô trợn ngược mắt nhìn chiếc điện thoại lúc này đã trở lên vô dụng, cơ mặt cô thì nhau co rút. Đây là lần thứ một trăm lẻ ba cái người nào đó cúp máy của cô. Dạ Tuyết Ninh thở dài, cảm thấy bản thân mình mỗi khi đối diện với người đó đều có một loại bất lực không hề nhẹ.

Cắt điện thoại vào túi quần, cô vừa định xoay người vào trong gấp Vân Anh, mắt thấy có một chiếc xe màu đen đỗ “xịch” trước mặt, cô ngây ngẩn cả người. Quên luôn cả ý định vừa rồi.

“Vĩ... Phong?”

Cửa xe ô tô mở ra, một bóng dáng cao lớn rảo bước tới trước mặt cô. Anh cao hơn cô một cái đầu nên lúc nào cô muốn nhìn thẳng vào mắt anh đều phải ngửa cổ. Thật sự rất mới.

Cô cẩn thận quan sát người con trai trước mặt một lượt tỉ mỉ. Anh hình như đã cao hơn trước, duy nhất không thay đổi chính là khí chất hiên ngang đầy kiêu ngạo không coi ai ra gì kia. Ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt góc cạnh ấy, sống mũi cao, bờ môi mỏng, đôi đồng tử tinh anh luôn sáng như tinh tú trên dải ngân hà. Chắc chắn, đẹp trai như vậy cũng không sợ bị người ta cướp sắc sao?

Phát giác ra ánh mắt trần trụi của cô, sắc mặt Vũ Vĩ Phong lập tức sa sầm.

“Còn nhìn nữa? Không mau vào?”

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp mắt, đến khi thần trí cô thanh tỉnh liền thấy cái người nào đó vừa phát ngôn đã đi vào trong tập đoàn Vũ thị. Cô gãi gãi mũi, vội vã đuổi theo tới, ôm chặt lấy một bên cánh tay anh.

Tập đoàn Vũ thị thực chất thuộc tài sản riêng của Vũ Vĩ Phong. Mấy chục năm trước khi lão gia gia còn là một nhà giàu mới nổi, ông luôn hướng con trai mình cũng chính là cha của Vũ Vĩ Phong than thở: “Vũ gia mình nhiều tiền như thế này biết tiêu gì cho hết đây?” Cha Vũ đau lòng không muốn nhìn cha mình tuổi già sức yếu mà lại phải ngày ngày bận lo tính toán cách làm sao tiêu cho cạn sản nghiệp của nhà, liền đề bạt một ý kiến: “Ba nhiều tiền như vậy lại không biết tiêu gì, chi bằng cứ ném hết qua cho Vĩ Phong nghịch chơi đi.” Vũ Vĩ Phong khi đó nghe cha mình nói vậy, sắc mặt không chút thay đổi ném tờ một trăm không biết kiếm đâu được vào người ba mình, giọng trẻ con non nớt nói: “Cho ba.” Mãi sau này khi anh được mười lăm tuổi bị gia gia mình cưỡng ép ném cho bọc tiền, nói là bọc tiền thực chất chính là số tiền mà lão gia gia vẫn luôn không ngừng suy nghĩ làm sao tiêu cho cạn. Anh lúc đó sắc mặt lạnh nhạt cầm số tiền khổng lồ đó tùy hứng ném vào Vũ thị, thật không ngờ rằng Vũ thị về sau càng ngày càng phát triển đến bây giờ đã trở thành một công ty đa quốc gia đứng trong top mười thế giới.

Vũ Vĩ Phong hờ hững liếc qua khuôn mặt thanh tú có chút nhỏ nhắn của cô, sắc mặt không chút thay đổi.

Dạ Tuyết Ninh kéo khẻ miệng cười tươi. Chợt nhớ đến điều gì đó, cô ghì tay anh xuống, nghiêng đầu hỏi: “Anh sao đột nhiên lại về nước vậy?”

Vũ Vĩ Phong hơi chút ngẩn người, bước chân trong một phút chậm lại rồi nhanh chóng lại bước với tốc độ bình thường. Anh nửa đùa nửa thật nói: “Nhớ em”

Một câu nói kia của anh thành công khiến đại não cô ngừng hoạt động trong vài phút. Cô ngây ngốc đứng cười một hồi đến khi bình thường trở lại thì thấy Vũ Vĩ Phong đã đứng trong thang máy, tay đang giữ nút mở cửa, sắc mặt hình như hơi u ám.

Linh tính của cô mách bảo có người nào đó sắp hóa giận thiêu thân. Cô cắn chặt môi, vội vã lao vào thang máy, trong lòng vẫn còn rạo rực tư vị vui sướng sau câu nói “nhớ em” của anh.

Vũ Vĩ Phong bắt đầu xoa nhẹ huyệt thái dương.

Thang máy đi một đường đưa hai người tới tầng cao nhất của tập đoàn Vũ thị. Cửa vừa mở, Vũ Vĩ Phong mang khuôn mặt lạnh tựa băng hà ngàn năm ra trước, theo sau là Dạ Tuyết Ninh đang tung tăng nhảy chân sáo.

Vũ Vĩ Phong vào phòng liền đóng sầm cửa. Dạ Tuyết Ninh xoa xoa cái mũi bị cửa đụng đến ửng đỏ của mình, môi vênh lên. Cho cô đi theo lại không cho cô vào phòng... cô hờn.

Khoảng năm phút sau cửa phòng mới bị ai đó mở từ bên trong. Dạ Tuyết Ninh đang ngồi ôm chân, dựa lưng trên cửa bị hành động này của đối phương hại cho nhan sắc bầm dập, trực tiếp cùng nền gạch thực hiện màn hôn môi.

Vũ Vĩ Phong đứng trước cửa phòng, cơ miệng co giật.

“Em đang làm gì đấy?”

Cô nhếch nhách bờ từ dưới đất đứng lên. Tay chà sát môi, ánh mắt giận dữ phóng tới hung thủ là anh hét lớn: “Vũ Vĩ Phong, nếu kiếp này em có thể một lần trở thành cường nữ, nhất định sẽ đè anh xuống giường ra sức thông thông..” “Âm thanh của cô càng lúc càng nhỏ. Nhìn sắc mặt ai kia, cô theo bản năng cúi đầu thấp xuống, tay xoa xoa vai. Hình như... nhiệt độ có hơi thấp thì phải?

Lúc này, sắc mặt của Vũ Vĩ Phong đã đen đến mức không hề đen hơn được nữa. Xung quanh nhất thời duy trì bầu không khí quỷ dị. Hồi lâu sau, anh mới lạnh lùng nói: “Muộn rồi, đi thôi.”

Dạ Tuyết Ninh len lén liếc trộm sắc mặt anh, đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông, tay chân cô luống cuống suốt chút nữa đánh rơi nó xuống sàn. Mắt nhìn thấy người gọi đến là Vân Anh, cô dứt khoát tắt máy. Ấy vậy ngẩng đầu lên nhìn Vũ Vĩ Phong, lại thấy anh vốn chẳng hề quan tâm, bộ dạng ung dung, hai tay đút túi quần đã bỏ đi trước.

Cô học theo anh hai tay day nhẹ huyệt thái dương, bộ dạng có chút dở khóc dở cười trước tình huống này.

Khi cô chạy về nhà đầu bóng, quả như dự tính thấy Vân Anh đang trừng mắt nhìn cô.

Dạ Tuyết Ninh bất giác chột dạ, vội giơ điện thoại gượng cười khai báo: “Tao đi nghe điện thoại.”

Sự thật đúng là lúc đó cô vì nghe điện thoại mới ra ngoài, mặc dù sau đó có gặp Vĩ Phong nhưng cũng không tính là cô nói dối đi.

Vân Anh nửa tin nửa ngờ quay mặt về sân đấu.

Dạ Tuyết Ninh âm thầm vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Khán đài phút chốc lần nữa bùng nổ. Tiếng micro vang lên thông báo kế tiếp sẽ diễn ra trận đấu bóng rổ giữa hai đội trong trang phục áo trắng và áo đen. Từng thành viên của hai đội nối đuôi nhau bước ra sân. Đi cuối cùng trong trang phục màu trắng, Vũ Vĩ Phong hai tay đút túi quần bước ra sau cùng.

Dạ Tuyết Ninh ngây ngẩn cả người, vậy mà vừa rồi cô không để ý hóa ra lúc đó anh nhốt mình trong phòng là để thay quần áo.

Tiếng reo hò xung quanh cùng với hành động lộ liễu của Vân Anh kéo cô về với thực tại. Vân Anh hai mắt dán chặt vào người nào đó trên sân bóng nhưng tay lại không ngừng lắc mạnh tay cô, sốt ruột giục.

“Chụp mau, chụp mau, người đó, đó!”

Dạ Tuyết Ninh nhìn theo hướng tay Vân Anh chỉ, khuôn mặt cô vẩn vơ.

Vũ Vĩ Phong, anh khi không rảnh quá? Chạy tới đây làm gì?

Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh chuẩn xác ngẩng đầu lên, cùng cô bình tĩnh mặt đối mặt.

Cô nghe lảng máng tiếng ai đó reo lên: “Aaaa, chủ tịch, anh ấy đang nhìn tao.”

Vân Anh đang hò hét nãy giờ cũng đột nhiên quay sang cô, đồ dẫn nói: “Hình như chủ tịch, anh ấy đang nhìn tao.”

Dạ Tuyết Ninh cơ mặt kịch liệt co rút, rút khoát không để lời nói của Vân Anh ở trong lòng. Cô nhìn xuống chỗ anh đứng, có chút ngờ vực, ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi đưa tay tự chỉ vào mặt mình bày tỏ ý thắc mắc “đang nhìn em à?”

Vũ Vĩ Phong thu hết hành động của cô vào trong mắt, hơi nhếch môi cười.

Dạ Tuyết Ninh tựa hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Hóa ra chủ tịch nhìn cô ta.”

“Không biết cô ta có gì nổi bật mà chủ tịch để ý nhỉ?”

“Phải đó, thấy nhan sắc cô ta cũng bình thường thôi.”

“...”

Dạ Tuyết Ninh cuối cùng cũng hiểu mình bị Vũ Vĩ Phong gài bẫy. Cô trừng lớn hai mắt nhìn hung thủ vẫn đang một bộ ung dung từ đầu đến chân kia, hận một điều không thể lập tức lao xuống bóp chết anh.

“Mày quen chủ tịch à?”

Vân Anh tựa hồ cũng nhận thấy nãy giờ là mình hiểu lầm ánh mắt của vị soái ca kia. Còn có nụ cười đó, hình như là dành cho người đang ngồi ở ghế bên

cạnh - Dạ Tuyết Ninh thì phải.

Cô vỗ vỗ trán, gượng cười hai tiếng, trắng trợn nói dối.

“Không quen.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Miễn là người đàn ông của em thông minh, em ngốc một chút cũng tốt

Từ lúc bắt đầu cho tới giờ, trận đấu đã diễn ra được quá nửa hiệp một nhưng sự kích động của người xem vẫn không hề thuyên giảm, ngược lại tiếng hò hét còn có phần lấn áp cả tiếng tường thuật trực tiếp của người dẫn chương trình.

Dạ Tuyết Ninh về sau bị sự dụ dỗ của Vân Anh lôi kéo, ra công công ty mua lấy hai chai nước lọc, chút bỏ hết nước bên trong đem đi cò vũ, có lúc phấn khích quá suýt chút nữa ngã máy ảnh của mình là chai nước cầm lên đập.

“Đội trắng ghi điểm.”

Trận đấu gồm có hai đội. Đội một do trưởng phòng Phó của phòng tài chính lãnh đạo ra sân cũng chính là đội có Vũ Vĩ Phong tham gia, đội hai là của trưởng phòng Hạ của phòng kế hoạch.

Cú ghi điểm của Vũ Vĩ Phong vừa rồi khiến nóc nhà cũng muốn bị thổi bay. Không ai không kích động đứng dậy khỏi ghế.

Dạ Tuyết Ninh đập chai bùm bụp, trong lòng thầm nghĩ, anh thân là tổng giám đốc lại đi tham gia trận đấu, đội kia dám không nể mặt giành chiến thắng sao?

Sự kích động đột nhiên lắng xuống. Dạ Tuyết Ninh trừng lớn hai mắt, chết lặng nhìn vật màu cam đang bay nhanh về phía mình. Trước mắt cô tối lại, cô nghe tiếng Vân Anh kinh hoàng gọi tên cô.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Hình như cô bị bóng đập trúng đầu?

“Á... đau!” Dạ Tuyết Ninh đưa tay che một cục sưng to giữa trán. Lệ rơi đầy mắt, tại sao cô lại xui xẻo như vậy chứ? Bao nhiêu người như vậy chỉ có mình cô bị bóng đập đến ngất xỉu?

“Tỉnh rồi à?”

Dạ Tuyết Ninh đưa mắt nhìn Vân Anh từ cửa bước vào.

Vân Anh vừa thấy cô tỉnh lại ngay lập tức lao đến túm chặt tay cô, quan tâm hỏi: “Cảm giác sao rồi? Thấy đầu còn đau không?”

Cô trừng lớn hai mắt, uất ức cắn môi: “Mày nhìn đầu ta nhô lên một cục to như này, bảo xem có đau hay không?”

“Được rồi, lần này mày bị thương cũng coi như là tại tao, khi nào khỏi, tao đãi mày hai bữa, vậy được chưa?” Vân Anh thờ dãi nói.

Dạ Tuyết Ninh gạt gù đầu coi như đồng ý. Vừa lúc này ngẩng đầu thấy Vũ Vĩ Phong đang dựa vào một bên cửa nhìn cô.

“Tỉnh rồi?” Anh rào bước đến bên giường, ngồi xuống.

Vân Anh thấy vị tổng giám đốc trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện, kích động không nói lên lời.

“Nếu tôi không nhầm thì giám đốc Lý đang tìm em.” Âm thanh anh trầm thấp, hướng Vân Anh lên tiếng.

Vân Anh đang ngây người bỗng nhiên cười toe toét, bộ dạng như một tên trộm vừa trộm được thứ mình muốn, ngoan ngoãn “ạ” một tiếng, ôm mặt chạy ra ngoài.

Cô tròn tròn mắt nhìn hướng Vân Anh mới đi. Lại trừng mắt nhìn Vũ Vĩ Phong, người này còn không biết là mình rất soái sao? Phóng điện lung tung như vậy cũng không sợ có ngày bị điện giật lại à?

Khoan đã...

“Chỉ cho phép anh phóng điện với em!” Cô nhủ mày, hướng anh tức giận nói.

Giữa trán Vũ Vĩ Phong trượt xuống ba vạch đen, đưa tay day mạnh huyết thái dương, không vui nói: “Anh khi nào thì phóng điện?”

“Vừa này.” Cô khẳng định.

Vũ Vĩ Phong cảm thấy, anh khi đối mặt với bất kì ai đều bình tĩnh. Duy nhất khi đứng trước cô là bất lực.

Mất thấy anh đứng dậy bỏ đi, cô vội bỏ dậy đuổi theo, trong lúc không cẩn thận đập đầu vào tường, cô đau muốn chảy nước mắt.

“Ai ư!”

Vũ Vĩ Phong day day trán, cật lực kìm nén tức giận không lao đến bóp cổ cô.

“Không biết nào em dùng để làm gì nữa? Ngốc như vậy!” Anh mặc dù trách cứ nhưng vẫn đưa tay ra xoa lên chỗ cô bị đụng.

Miệng cô vênh lên, cười tươi: “Miễn là người đàn ông của em thông minh. Em ngốc một chút cũng tốt.”

Vũ Vĩ Phong đen mặt, không muốn cùng cô tranh luận. Ánh mắt anh dừng lại trên cái đầu băng bó của cô, mày kiếm nhủ chặt.

“Ai giúp em băng bó?”

Cô tròn mắt, thành thật trả lời: “Hình như là Vân Anh.”

Vũ Vĩ Phong mặt mày vận vẹo, lạnh nhạt lên tiếng: “Tháo ra đi.”

Dạ Tuyết Ninh cũng không hỏi anh tại sao, ngoan ngoãn làm theo, nhưng không biết cô có phải thật sự có một phần gen của kẻ ngốc trong người hay không mà có sao tìm mãi cũng không thấy đầu băng? Cô gấp đến độ sắp khóc.

Vũ Vĩ Phong cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trước mặt, thở dài một cái, hất tay cô ra, vừa giúp cô tháo băng vừa khẽ giọng mắng: “Ngốc quá!”

Dạ Tuyết Ninh cắn cắn môi, tủi thân cúi đầu.

Anh nhìn cái người nào đó hiếm khi giữ được im lặng, khoe môi anh cong lên, có chút buồn cười.

“Xong rồi. Em không bị chảy máu, băng bó như vậy làm gì?”

“Vâng.” Cô vẫn tiếp tục cúi đầu, cơ hồ đáp một tiếng như muỗi kêu.

Anh thở hắt ra, thuận tay quăng đồng băng lên giường bệnh, xoa xoa đầu cô.

“Về công ty thôi.”

Cô theo Vũ Vĩ Phong trở lại Vũ thị, bước vào căn phòng sáng nay anh đưa cô tới.

Dạ Tuyết Ninh cẩn thận quan sát văn phòng một lượt, thấy trên bàn làm việc của anh có một tấm bảng, bên trên ghi chữ CEO, cô dời tầm mắt sang bên tay phải, bên đó hình như còn có một phòng ngủ được làm riêng cho tổng giám đốc.

Vũ Vĩ Phong để cô ở lại giữa phòng còn mình thì đi vào phòng ngủ. Cô bất mãn muốn đi theo lại bị anh trừng mắt cảnh cáo.

“Đứng yên ở đó.”

Dạ Tuyết Ninh buồn bực giậm chân, theo lệnh anh đứng yên một chỗ. Lúc Vũ Vĩ Phong đi ra thấy cô vẫn ở vị trí đó không chút sai lệch, hài lòng gật đầu.

“Em có thể di chuyển rồi.”

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp mắt nhìn, thấy Vũ Vĩ Phong đã thay lấy một bộ véc tơ mới. Cô bĩu môi, tò mò nhìn vào căn phòng sau lưng anh.

“Nếu muốn, vào nhìn một chút đi.” Anh đi đến bàn làm việc, lật giờ tài liệu, không ngẩng đầu nói.

Cô chỉ đợi có thể, cong hông phóng vào phòng ngủ.

Đột nhiên anh nghe tiếng cô hét lớn. Cảm giác lo lắng chạy dọc trong lòng. Anh đứng bật dậy, theo bản năng định chạy vào xem thì lại thấy cô ôm khư khư một chiếc hộp màu xanh thẫm đi ra, khoe miệng còn hơi cười.

Vũ Vĩ Phong nhủ mày quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô không sao anh mới như trút được gánh nặng trong lòng, đột nhiên đưa mắt lạnh lùng nhìn cô, sát khí bùng bùng.

Dạ Tuyết Ninh hiểu lắm là do cô tự tiện chạm vào đồ của anh khiến anh tức giận, sợ hãi lùi về sau hai bước, run run đưa thứ mình đang ôm trong lòng ra trước, vội vàng thú tội.

“Em... tìm được thứ này dưới gầm giường...”

Vũ Vi Phong nhìn thứ đồ trên tay cô, không có bất kì phản ứng nào ngồi lại xuống ghế.

Dạ Tuyết Ninh thấy anh không tức giận như mình nghĩ, cười hi hi đặt chiếc hộp xuống bàn làm việc của anh, cô mỉm cười mở nắp hộp ra, bên trong là đôi giày màu vàng được thiết kế tinh xảo, thoát trông nó có phần giản dị nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy, mỗi một vật liệu làm nên chiếc giày đều thật phần đất đỏ.

“Thích không?” Anh lười biếng dựa vào ghế da hỏi.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh sáng lên, ra sức gật đầu như gãi tai.

“Nếu đã thích như vậy. Cho em!”

Cô hít hít mũi, không can lòng đem sự thật nói ra: “Nhưng em chưa từng đi giày cao gót bao giờ.”

Nếu biết trước có ngày anh sẽ tặng giày cao gót cho cô thì lúc trước cô đã tập đi rồi. Giờ cô hối hận có còn kịp không? Được rồi, về nhà cô nhất định sẽ tập đi nó. Dạ Tuyết Ninh trong lòng thầm quyết định.

Lông mày giữa trán Vũ Vi Phong xếp thành một đường thẳng, lạnh lùng liếc xéo cô một cái tỏ rõ ý coi thường. Nếu không phải mái tóc dài và khuôn mặt có chút ưa nhìn thì nhìn vào cách ăn mặc của cô, ai có thể nghĩ cô là con gái?

“Em không phải làm việc sao?” Vũ Vi Phong bắt đầu đi chuyển đề tài.

Dạ Tuyết Ninh không theo kịp tiến độ chuyển hướng thần tốc của anh, có chút ngu ngơ đáp: “Hả? À, ừ, em làm bên bộ phận cung cấp bối cảnh cho sản phẩm nên vắng mặt thường xuyên cũng là chuyện bình thường.”

Anh nhíu chặt chân mày, hoàn toàn chưa nghĩ ra trong công ty của mình còn có một bộ phận hoạt động như vậy.

“Vậy sao?” Vũ Vi Phong tay day nhẹ huyệt thái dương, không tình nguyện lắm nói: “Lần sau rảnh thường xuyên ghé chơi.”

Dạ Tuyết Ninh hai mắt phát sáng, sợ mình không nghe rõ liền hỏi lại: “Em được phép tới đây nữa sao?”

“Nếu anh nói không em sẽ không tới sao?” Anh không mặn không nhạt lên tiếng.

Cô hơi nhú mày, đầu môi đáp: “Đương nhiên là không phải.”

“Vậy em còn hỏi anh làm gì?”

Anh thực chất là đau đầu vấn đề này. Một khi cô biết anh làm việc ở đây, tuyệt đối ngày nào cũng sẽ tìm đến. Căn bản, cánh cửa gỗ kia ngăn cản không nổi cô. Vũ Vi Phong nghĩ đến những ngày tháng không được bình yên sau này của mình, đầu tự nhiên thấy hơi đau.

“Vậy anh tiếp tục làm việc đi, em ra ngoài.” Cô khẽ mỉm cười, ôm chặt chiếc hộp trong tay như ôm cả thiên hạ. Trước lúc bỏ đi không quên ở trên khuôn mặt tuấn tú của anh hôn cái “bẹp”.

Trong phòng lúc trước náo nhiệt là vậy, nhất thời trở nên yên tĩnh. Vũ Vi Phong một tay đỡ trán, mặt đen một mảng giờ tay lau đi nước bọt còn dính trên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Dạ Tuyết Ninh chờ mãi cuối cùng cũng tan sở, vừa hết giờ cô liền phóng lên tầng tám mươi tư dự định tìm Vũ Vi Phong, lại nghe thư kí của anh nói rằng anh đã sớm không còn ở công ty. Cô cắn cắn môi, buồn bã bỏ về.

Lúc về tới nhà, cô đã chẳng còn sót lại một chút dấu vết không vui nào. Vừa cởi giày vừa hướng bên trong cổng hét lớn: “Ba, mẹ, con gái đã đi làm về rồi đây.”

Đặt giày vào kệ tủ, cô đẩy cửa vào nhà, chân trái chưa đặt tới bậc thềm đã nghe được tiếng chân “lạch lạch” dội tới, cô sợ tới mức lập tức rút chân về.

Bà Dạ từ trong bếp chạy ra, trên tay thủ sẵn hai quả mướp đắng hướng cô ném tới, Dạ Tuyết Ninh học né tránh thành sở trường, như mọi ngày dễ dàng tránh được hung khí của bà mẹ, bĩu môi tội nghiệp, tố cáo: “Mẹ lại bạo lực nữa rồi.”

Bà Dạ “hừ” một tiếng không chịu lĩnh hội câu nói của cô, trái lại còn chỉ thẳng vào mặt cô nói: “Đã dặn bao nhiêu lần rồi? Con gái con đứa thì phải biết giữ ý một tý, chưa vào tới nhà không được mấp máy nửa câu.”

Cô hai tay bịt miệng, rất biết điều gật gật đầu.

“Sao hôm nay lại về muộn vậy? Có phải lại rù rê lừa gạt Văn Anh đi đâu đó rồi không?”

Dạ Tuyết Ninh lệ rơi đầy mặt, trong lòng cô điên cuồng gào thét: “Oan cho con quá.”

Mẹ Dạ lườm cô một cái, không để biểu tình của cô vào trong mắt, tiếp tục lên lớp: “Hết giờ làm không chịu về nhà, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Nếu để Vi Phong biết được, thẳng bé lại không cười cho sao?”

Dạ Tuyết Ninh nghe đến cái tên nhạy cảm, lập tức xù lông. Cũng không biết vì ai mà cô mới về muộn? Ngay tại lúc cô muốn biện bạch thì lại bị tiếng nói của ai đó làm gián đoạn.

“Bác gái cứ đùa, con làm sao dám cười em ấy?”

Cô nhú mồm nhìn về nơi phát ra âm thanh, mắt cô sáng lên, ngoác miệng cười: “Vi Phong!”

Vũ Vi Phong từ trên tầng hai đi xuống, anh đã thay bộ véc bằng một bộ đồ thoải mái dùng để mặc ở nhà, thoạt nhìn không còn đáng vẻ nghiêm trang, lạnh nhạt như khi còn ở công ty. Anh đi thẳng tới bàn trà, nơi ông Dạ đang ngồi xem ti vi.

Dạ Tuyết Ninh lúc này mới ngẩn người phát giác ra vị trí an tọa rất có tính an toàn của ba mình. Ông ngồi đó nãy giờ, thế nhưng không ra mặt nói giúp cô một câu. Mặt cô đen lại, giậm giậm chân.

“Ba?”

“Khụ khụ.” Ông Dạ làm bộ ho hai tiếng, trừng mắt với Vũ Vi Phong một cái mới nhìn cô: “Ba đi vệ sinh một lát, có gì lát nữa nói sau.”

Dạ Tuyết Ninh tức muốn ngã ngửa, bất mãn nhìn theo bóng dáng của ông: “Không có cốt khí.”

Ông Dạ bước vội tới nhà vệ sinh, nghe con gái nói, thân người xiêu vẹo suyt ngã.

Cốt khí đáng bao nhiêu tiền? Có ăn được không? Nếu không ba này mới không cần. Ông thầm nghĩ.

Dạ Tuyết Ninh thấy hơi đau đầu. Nhà người ta không phải đều là xuất giá tòng phu sao? Sao đến gia đình cô thì ngược lại? Ở Dạ gia này, mẹ cô chính là trụ cột gia đình, đem ra so sánh với mấy người đàn ông của gia đình khác còn có phần hơn. Bà nói, ba cô dám không nghe? Cô dám phản đối? Trảm trước nói sau!

“Vi Phong, con thấy phòng đó thế nào? Ổn chứ?”

Nếu bà Dạ không nhắc, cô tựa hồ đã quên trong nhà còn có anh. Cô chớp chớp mắt, khó hiểu đảo mắt qua lại hai người.

“Rất thoải mái.”

“Thoải mái thì tốt.” Bà Dạ cười, so ra đối với anh còn thích hơn đối với con ruột mình.

“Dạ.”

“À phải rồi, con ở phòng con bé, nếu thiếu thứ gì cứ lấy của nó dùng tạm, đừng ngại.”

Dạ Tuyết Ninh đầu giăng đầy hắc tuyến, nếu không phải có lần cô từng hướng ba cô hỏi: “Con có phải con đẻ của mẹ không vậy?” Ba cô có chút đồng tình nhìn cô đáp: “Ta biết mẹ con rất hung dữ, nhưng có một người mẹ ruột như vậy, con cũng ráng chịu đi thôi.”, thì cô đã thật sự cho rằng mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi được bà nhặt từ gầm cầu về.

“Đồ của con, tại sao Vi Phong có thể động vào chứ?” Cô rất nhanh nắm bắt lấy trọng điểm, mà hoàn toàn quên còn có một trọng điểm nữa đã cô bỏ sót.

“Dạ Tuyết Ninh!” Bà Dạ gầm lên.

Dạ Tuyết Ninh vội đưa hai tay bịt miệng. Cô sợ nhất là mỗi lần bà gọi cả họ lẫn tên cô, vì y như rằng sau đó sẽ là bài ca muôn thuở.

“Con lớn rồi không còn biết nghe lời mẹ nữa có phải không? Đủ lông đủ cánh rồi muốn dương oai chứ gì? Con gái con đứa lớn rồi suốt ngày chỉ biết làm nũng. Con xem có ai như con không? Đã hai mươi mốt tuổi đầu rồi mà ngay đến việc đơn giản nhất là nấu cơm cũng không biết nấu. Con xem người ta

kia, ở cái tuổi này đã là một thiếu nữ đảm đang rồi. Chắc chẳng bao giờ có chuyện làm cháy bếp như con đâu nhỉ?”

Dạ Tuyết Ninh khóc không ra nước mắt. Cái chuyện từ thuở xa xưa nào rồi, mỗi lần tức giận đều bị bà Dạ lôi ra nói lại. Cô gãi gãi mũi, thử gọi một tiếng: “Mẹ này,... “

“Sao?”

“... Hình như có mùi khét.”

“Trời đất, nồi thịt gà của tôi.” Bà Dạ hét lên, vội vã chạy vào bếp. Cô cũng vì thế mà ngỡ ngàng thoát khỏi một kiếp khổ sai.

Cô vượt vượt ngực, thăm thử phào nhẹ nhõm. Hơi quay đầu, liền thấy Vũ Vĩ Phong đang ngồi vắt chân trên sofa, có chút buồn cười nhìn cô. Cô cảm giác trùng mắt với anh.

“Tuyết Ninh, dọn cơm!” Bà Vũ từ trong bếp nói vọng ra.

Ông Dạ không biết đã nhốt mình trong phòng vệ sinh bao lâu, vểnh tai nghe thấy hai từ “dọn cơm” liền cấp tốc chạy ra. Người nào không biết đều nghĩ, không phải ông ở trong đó nghĩ đến sắp ngất xỉu mới bò ra chứ?

Dạ Tuyết Ninh ôm lấy nồi cơm điện, đi tới ghé sát tai anh nói nhỏ: “Sao lúc chiều về không đợi em? Hại em đi lên tận văn phòng tìm anh.”

Vũ Vĩ Phong nghe cô nói thì hơi giật mình. Cô lên văn phòng tìm anh sao? Anh thật sự không nghĩ cô sẽ làm vậy.

“Lần sau ra về phải đợi em” Cô bỏ lại một câu rồi ôm nồi cơm đi vào phòng ăn.

Vũ Vĩ Phong lúc đầu có chút dờ khóc dờ cười cũng đi theo. Cô gái nhỏ này, luôn thích ra lệnh cho anh.

Bữa cơm hôm nay hình như có chút thịnh soạn hơn mọi ngày... ngoại trừ món gà rán bị cháy kia ra. Cô phấn khởi ngồi xuống ghế, đợi những người còn lại cùng ngồi vào bàn, lập tức liền động đũa.

Nhà cô bình thường chỉ có ba người, hôm nay có thêm anh, dường như không khí có chút đầm ấm hơn.

Đang mãi gặm đùi gà, Dạ Tuyết Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Vĩ Phong, lần này anh về có còn đi nữa không?”

Anh đi nước ngoài ba năm, cô nhớ anh ba năm.

Dạ gia và Vũ gia từ lâu đã có mối quan hệ thân thuộc. Vũ Vĩ Phong hơn cô tám tuổi. Ngay từ ngày còn bé cô đã thích anh rồi, cũng tự mình hướng gia của anh câu thân và được ông chấp nhận. Kể từ ngày đó, cô luôn coi anh là người đàn ông của mình, điên cuồng yêu anh, càng lúc càng yêu đến mù quáng.

“Phải đó, lần này về, quyết định của con thế nào?” Ông Dạ phá lệ lên tiếng hỏi.

“Con nghĩ mình sẽ ở lại.” Vũ Vĩ Phong liếc cô một cái, hướng ông Dạ đáp.

Nghe được điều mình muốn, cô kéo khỏe miệng cười tươi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa cơm, bà Dạ đẩy cô qua chỗ Vũ Vĩ Phong, bà nói: “Con đưa Vĩ Phong lên phòng đi.”

Dạ Tuyết Ninh co giật khỏe miệng, không tự chủ được nghĩ tới những thứ sâu xa. Nước miếng của cô cũng muốn chảy xuống, trời ạ, nếu cô có thể cùng anh làm... như vậy, cũng quá kích thích đi.

“Còn đứng đó làm gì, không mau đi?” Bà Dạ đang rửa chén, không nghe thấy tiếng bước chân của cô, biết cô chưa đi liền cầu nài.

Dạ Tuyết Ninh miễn cưỡng thu lại vẻ mặt háo sắc của mình, quay đầu nhìn người nào đó mặt đã đen như bao công, cười “hì hì”.

“Đi thôi.”

Vũ Vĩ Phong theo thói quen đưa tay bóp trán, không tình nguyện lắm đi theo cô lên phòng.

Nhà cũ của anh rất lâu trước đó đã không còn có người ở, ba mẹ anh đều ra nước ngoài sinh sống, anh lại không ở trong nước, lần này trở về trước cần phải tu bổ lại nhà mới có thể ở, không thể làm gì khác hơn là ở tạm nhà của cô.

Vì nhà cô chỉ có ba người, nên cũng vì đó chỉ có hai phòng. Vợ chồng ông bà Dạ sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cũng không thể để anh ngủ chung cùng vợ chồng họ liền quả quyết đẩy anh sang cho cô. Dạ Tuyết Ninh sau khi nghe xong rất vui vẻ đồng ý, nói gì thì nói, anh trước sau gì cũng là người đàn ông của cô, đương nhiên phải ngủ cùng cô rồi. Khụ khụ...

Dạ Tuyết Ninh đẩy cửa phòng bước vào, trước tiên dẫn anh đi vào phòng tắm đánh răng, xong xuôi, hai người đi ra. Chợt nhớ đến phòng cô chỉ có một chiếc giường, cô khó xử quay đầu nhìn anh nói: “Giường chỉ có một chiếc, hay anh chịu khó nằm đất nhé?”

Vũ Vĩ Phong không chút khách khí cự tuyệt: “Không”

Anh đẩy rộng cửa bước đến bên giường, đổ mình nằm xuống, nhắm mắt muốn đi ngủ.

“Anh... nằm dịch vào một chút.” Cô mím môi nói.

Không thấy người bên giường phản hồi, cô cho rằng anh hôm nay vừa ngồi máy bay, lại còn phải đến công ty, giờ đã mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Thận trọng nhích đến gần anh một chút, cô ở trên khuôn mặt anh in xuống một nụ hôn, thấy mình đã đạt được kết quả như mong muốn, cô ngoác miệng cười vui vẻ tung tăng chạy xuống nhà.

Dạ Tuyết Ninh vừa đi khỏi thì người nằm trên giường liền mở mắt, mày kiếm hơi nhíu lại, có chút ghét bỏ đưa tay lau má.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6: Dự tiệc. (1)

Dạ Tuyết Ninh lang thang đến mười một giờ hơn mới uể oải lết về phòng. Cô cẩn thận đóng cửa, chỉ sợ âm thanh mình phát ra quá lớn sẽ làm ai đó đang nằm trên giường tỉnh giấc. Cô bước tới bên giường, đặt mông ngồi xổm xuống đất, tay chống cằm nhìn Vũ Vĩ Phong vẫn đang yên ổn ngủ.

Anh thực ra rất đẹp. Không đúng, căn bản một từ đẹp không đủ để hình dung anh. Trong tất cả những người khác giới mà cô từng gặp, mặc dù đụng đến một tên dở hơi ở sân bay, hay người đàn ông tên Thiệu Duy Thành đó, họ rất đẹp trai, nhưng đem so sánh với người đàn ông này, dường như vẻ đẹp của anh có phần hơn.

Dù nhìn ở bất cứ góc độ nào, khuôn mặt này vẫn đẹp trai một cách kì lạ. Dạ Tuyết Ninh không biết vì nguyên nhân gì, nhìn anh mười tám năm nhưng mỗi lần nhìn vào khuôn mặt này, trái tim cô vẫn rục rịch. Bây giờ anh đang ngủ, hàng mi dài rậm khép lại che khuất đôi đồng tử màu trà. Sóng mũi anh cao thẳng, đôi môi hình trái tim gợi cảm. Khuôn mặt tuần tú như được chạm khắc tỉ mỉ, công phu. Đặc biệt là những lúc anh lặng yên đứng bên khung cửa sổ sát đất, đôi đồng tử hút hồn xoáy sâu vào màn đêm, những lúc đó cô đều tưởng rằng mình đang đứng trước một bức tranh sống động, còn anh chính là chàng hoàng tử bước ra từ bức tranh đó.

Cô đưa tay chạm nhẹ vào mắt anh. Tại đuôi mắt trái của anh có một nốt ruồi nhỏ, ba mẹ cô nói đó là nốt ruồi đào hoa. Mặc dù nó nằm tại đuôi mắt anh nhìn rất đẹp, nhưng cô luôn luôn cảm thấy mỗi lần nhìn nó đều thật chướng mắt. Cô không muốn anh đào hoa, cô muốn trong tim anh chỉ duy nhất có mình cô ngự trị.

Dạ Tuyết Ninh lật tay che đi dấu vết đào hoa duy nhất trên khuôn mặt Vũ Vĩ Phong, bàn tay cô hơi dịch chuyển xuống dưới, chậm rãi vuốt ve gò má anh.

Từ khi cô biết yêu, cô đã yêu người đàn ông này rồi. Suốt sáu năm, trong trái tim cô chỉ có mình anh. Nhưng cô cũng cay đắng biết rằng, trong tim anh vốn không hề có cô. Từng nụ cười, từng cái nhíu mày của anh, tất cả chỉ dành cho em gái, anh coi cô như em gái của mình mà đối đãi.

Cô cảm thấy rất khổ sở, cái cô muốn là tình yêu của anh, không phải là tình cảm của một người anh trai, nhưng anh không biết hoặc là luôn giả vờ không biết. Yêu anh bao năm, cô chưa bao giờ nói “em thích anh” càng chưa bao giờ nói “em yêu anh”. Cô sợ một khi mình nói ra, cô sẽ không còn được nhìn thấy cách anh mỉm cười nữa.

Dạ Tuyết Ninh bi thương thu tay về, chậm rãi đứng dậy.

Cô như không có chuyện gì đứng ở bên giường, thử gọi anh dậy mấy lần đều không được, cuối cùng đành từ bỏ, đi đến tủ lấy một bộ chăn gối mới. Do dự giữa một bên là chiếc sofa nhỏ hẹp, một bên là chiếc giường rộng êm ái, cô cong cong khóe môi, ôm đồ phóng lên giường, cẩn thận bước qua người anh lên vào trong. Mắt thấy bên trong là một khoảng trống, còn anh thì nằm nài tận bên ngoài, hình như là cố tình để lại một nửa chiếc giường cho cô dùng.

Trong lòng cô cảm động, ôm chăn nằm xuống, thần thờ nhìn bóng lưng của anh hồi lâu đến khi không ý thức được mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau khi cô còn đang say trong giấc nồng thì bị tiếng động bên tai đánh thức.

Dạ Tuyết Ninh mơ mơ màng màng mở mắt, rồi lại nhắm mắt, cô đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt của Vũ Vĩ Phong, ngái ngủ nói: “Chào buổi sáng, người đẹp.”

Khoan đã...

Tay cô sờ loạn trên mặt đối phương. Hình như có thịt... Còn có độ ẩm nữa...

“Áaaaaaa” Cô mở choàng hai mắt, thất thanh kêu lên: “Vĩ... Vĩ Phong, sao anh lại ở trên giường của em?”

Không đúng, cô cần thận nhớ lại. Hôm qua người bỏ lên giường cuối cùng hình như là cô...

Dạ Tuyết Ninh khuôn mặt cứng đờ, đưa mắt lên lút nhìn anh, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cô liền sợ hãi lập tức cụp đầu.

Vũ Vĩ Phong khuôn mặt đen như đất nòi, cả người tỏa ra sát khí, trùng mắt với cô.

“Tay.”

“Tay?” Cô đờ đẫn một hồi lâu, lúc sau mới ý thức được tay mình vẫn còn đặt trên mặt của đối phương, thất kinh vội vàng rút tay về.

Anh lạnh lùng nhìn cô, bước xuống giường bỏ đi.

Dạ Tiếng Ninh nghe một tiếng “rầm” giật mình, cô đưa tay gãi gãi mũi, gượng cười.

Tập thể dục buổi sáng nói tốt thì tốt thật đấy, nhưng tốt quá sẽ tồn tại một số khuyết điểm

Vừa đặt mông xuống bàn làm việc của mình, Dạ Tuyết Ninh thả tay quăng túi xách qua một bên, cô úp mặt xuống bàn, bộ dạng trông như một con trâu đuối nước, khắp người phủ một tầng mồ hôi dày.

“Làm sao vậy?”

Vân Anh đang ngồi trên ghế tại bàn làm việc của mình, cô ấy đẩy cạnh bàn lấn tới bên cạnh cô, hiếu kì hỏi. Chợt như nhớ đến điều gì đó, hai mắt Vân Anh sáng lên, kích động nắm tay cô ra sức lắc: “Hôm qua sau khi tao rời đi, mày và tổng giám đốc đại nhân đã nói những gì?”

Dạ Tuyết Ninh mặt mày méo mó ngẩng đầu lên nhìn Vân Anh. Mắt thấy Vũ Vĩ Phong tự mình đưa thân tìm đến, cô đen mặt. Vân Anh nhanh chóng nhận ra sự bất thường này, theo ánh mắt cô nhìn ra cửa.

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới liền. Vũ Vĩ Phong đột nhiên hạ cổ tới phòng marketing làm toàn thể nhân viên từ nam đến nữ điên cuồng hò hét. Cô loáng thoáng nhìn thấy chị Lam - trưởng phòng marketing quay mặt vào góc tường tỏ lại son môi, Nhữ Hạ - tổng giám đốc của bọn cô chất thêm một tầng phấn nữa. Đầu cô nhất thời căng đầy hắc tuyến.

Sau khi xem đi xem lại hơn chục lần đủ thấy mình hoàn hảo, Nhữ Hạ - tổng giám đốc của bọn cô mới miễn cưỡng đem gương cất vào hộc bàn làm việc, đứng dậy, đánh mông bước đến trước mặt Vũ Vĩ Phong, phong tình vạn chủng hướng anh phóng điện: “Tổng giám đốc...”

Dạ Tuyết Ninh không nhịn được nổi một tầng da gà, cô xoa xoa hai cánh tay, tức giận trừng mắt nhìn Nhữ Hạ.

Đó là người đàn ông của cô!

Vũ Vĩ Phong nháu mày nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lòng nảy sinh chán ghét. Anh đưa tay đẩy cô ta sang một bên, đôi mắt sắc bén sáng như chim ưng ung đảo quanh một vòng, dừng lại trên người Dạ Tuyết Ninh.

“Em ra ngoài nói chuyện.” Bỏ lại một câu, anh xoay người toan bỏ đi, một chân đã nhấc lên đột nhiên thu về, lạnh lùng hướng Nhữ Hạ nói: “Bắt đầu từ ngày mai cô không phải tới công ty đi làm nữa.”

Vũ Vĩ Phong bỏ đi, Nhữ Hạ một mình đứng giữa cửa, hoàn toàn chưa hiểu rõ cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Một vài đồng nghiệp ở sau lưng cô ta ghé tai nhau chỉ trỏ.

Dạ Tuyết Ninh lúc này mặt đen đến lợi hại, cô không tình nguyện lăm lăm đứng dậy. Hiện nhiên vẫn còn rất uất ức về vụ việc sáng sớm nay. Cô cứ nghĩ một khi anh chuyển đến nhà cô sống, hai người nhất định sẽ có nhiều cơ hội cùng nhau đi làm, ai ngờ sáng nay lúc cô còn đang chậm rãi gặm bánh mì, uống sữa đợi anh xuống lầu thì lại nghe ông ba già của cô uể oải từ trong bếp đi ra, hướng cô kinh ngạc nói: “Không phải thằng bé Vĩ Phong đã đi làm từ sớm rồi sao? Sao giờ này con vẫn còn ở nhà?”

Dạ Tuyết Ninh đơn giản nhớ sơ qua, càng nghĩ lại càng thấy tủi thân. Vũ Vĩ Phong về nước chưa đến hai ngày, thế những cô đã bị anh hai lần cho cô leo cây. Còn hại cô sáng nay xem chút nữa đi làm muộn.

Vân Anh thấy cô đứng dậy muốn đi theo thì vội túm chặt góc áo cô, lo lắng ngẩng đầu nhìn: “Có phải mày đã làm gì đáp tội tổng giám đốc rồi hay không?”

Dạ Tuyết Ninh dờ khóc dờ cười, gạt tay Vân Anh đang túm áo cô ra, tay cô đờ trán, sần bị trả lời: “Làm gì có chứ.”

Dạ Tuyết Ninh sau khi theo Vũ Vĩ Phong ra tới cổng công ty thì bị anh cưỡng ép lên một chiếc xe sang trọng. Cô nét mặt có chút không thoải mái nhìn vị tài xế trẻ trước mặt, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Chúng ta đi đâu?”

“Tới nơi em sẽ biết.” Vũ Vĩ Phong hai tay đan vào nhau đặt trên cặp chân vắt chéo, anh lạnh nhạt trả lời.

Nơi hai người đến là một cửa hàng cao cấp chuyên về quần áo được thiết kế đặt tại các bữa tiệc lớn. Mặc dù cô chưa tới đây bao giờ nhưng cô cũng biết, cửa hàng này tuyệt không đơn giản như cái biển hiệu treo ngoài tiệm. Quả nhiên, đứng trước mặt cô là Daniele De Rossi - nhà thiết kế nổi tiếng người Italia, có tiền cũng khó mà mời được.

Cô đưa tay đỡ trán, khó hiểu nhìn sang người đàn ông bên cạnh. “Đưa em tới đây làm gì?”

Vũ Vi Phong lúc này đã an tọa trên chiếc sofa cao cấp đặt tại góc phòng. Tay anh cầm tạp chí, không ngẩng đầu, bỏ qua câu hỏi của cô, nói với Daniele De Rossi: “Trong vòng một tiếng, thay đổi cô ấy giúp tôi.”

Daniele De Rossi tay vuốt vuốt cằm, chăm chăm nhìn cô một lượt, càng nhìn lòng mày anh ta càng thêm nhú chặt: “Cậu gọi tôi về đây gấp, chỉ có vậy?”

Vũ Vi Phong hơi ngẩng đầu lên, cong khóe môi, cười nhạt: “Phải!”

“Cậu còn có thể nói ‘phải’? Không phải cậu không biết tôi rất bận, vậy mà cậu chỉ gọi một cú điện thoại đã... Mà thôi, làm sớm xong sớm. Cô bé, em mau theo tôi vào phòng thay đồ.” Daniele De Rossi một phút trước còn đang tức giận, một phút sau đã ôn hòa cười tươi.

Dạ Tuyết Ninh cơ miệng co giật, không hiểu bản thân đang ở trong tình huống gì. Bất đắc dĩ quay đầu nhìn người đàn ông đang nhàn hạ ngồi trên sofa xem tạp chí, cô hết hơi hỏi: “Nhất định phải thay à?”

Cô không phải kẻ ngốc, anh đã tự mình đưa cô tới đây, cô đương nhiên biết sau đó anh sẽ dẫn cô cùng nhau tham gia một bữa tiệc rượu nào đó, nhưng cô từ trước đến nay chưa tham gia xã giao như vậy bao giờ, cô thật sự rất sợ sẽ làm anh mất mặt.

Vũ Vi Phong lại hoàn toàn không biết suy nghĩ của cô, anh một giây cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nói: “Đứng.”

Cô dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là đi theo Daniele De Rossi vào phòng thử đồ.

Khoảng một tiếng sau, Dạ Tuyết Ninh kéo tà váy từ phòng thay đồ bước ra. Theo sau cô là Daniele De Rossi.

“Xong rồi! Vi Phong, cậu duyệt đi để tôi còn trở về Ý.”

Vũ Vi Phong rút cuộc cũng chịu ngẩng đầu nhìn cô. Trong một giây, ánh mắt anh vụt qua một tia sáng lạ rồi nhanh chóng biến mất. Anh đặt cuốn tạp chí đang xem dờ qua một bên, đứng dậy bước đến trước mặt cô. Anh cao hơn cô một cái đầu, lúc này lại đứng từ trên cao nhìn xuống khiến cô cảm thấy không chút tự nhiên.

Vũ Vi Phong đưa một ngón tay ra, tay anh thon dài, đẹp đẽ, ngẫu hứng cầm một lọn tóc xoắn của cô lên nghịch, không tiếc lời khen ngợi nói: “Đẹp lắm.”

Dạ Tuyết Ninh xấu hổ cúi đầu.

Daniele De Rossi đưa tay quyết mũi, cười tự đắc: “Cậu cũng không xem là ai làm.”

“Ừm, tay nghề không tồi.” Vũ Vi Phong chỉ nói một câu như vậy rồi nắm tay cô kéo đi.

Có loại người nào sau khi nhờ vả xong đến một lời cảm ơn cũng tiếc nói ra khỏi miệng không? Vũ Vi Phong chính là loại người đó. Daniele De Rossi hai tay bóp trán, lắc đầu bi thương quay về nhà sắp xếp hành lý về Ý ngay trong buổi chiều hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Dự tiệc. (2)

Vũ Vi Phong đem cô đến bữa tiệc sinh thần của lão gia gia nhà họ Thiệu. Ông năm nay đã ngoài trăm tuổi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, từng là Tư lệnh có tiếng trong quân đội nay đã về hưu. Khi còn trẻ ông từng đoạt về rất nhiều chiến công lẫy lừng khiến mọi người không ai không thần phục cùng kính nể. Hôm nay, mọi người tìm đến không chỉ có con cháu trong nhà, mà còn có rất nhiều người từ quân ngũ đến mừng thọ ông. Đây là tất cả thông tin mà cô moi được từ Vũ Vi Phong, tuy nhiên không bao gồm chuyện ông là ông nội của Thiệu Duy Thành, nhưng chuyện này để lát nữa nói sau.

Dạ Tuyết Ninh một thân váy dài tuyệt mỹ. Váy của cô là loại cúp ngực, đuôi váy xẻ tà. Ở phần eo được khảm kim cương, ánh sáng của kim cương càng về trời đêm đặc biệt càng lộ rõ vẻ đẹp của nó, nay được khảm trên màu đen của vải khiến người nhìn không thể không đem ánh mắt tán thưởng.

Cô sợ hãi bám chặt một bên cánh tay Vũ Vi Phong, không hiểu sao bước chân cô cứ nặng như đeo chì, dù có làm thế nào cũng không sao nhấc lên được. Hành động này của cô đem đến cái nhíu mày thật sâu của anh.

“Làm sao vậy?”

Cô cắn chặt môi, không vội trả lời anh.

Dạ Tuyết Ninh đem ánh mắt nhìn vào căn biệt thự to đùng trước mặt, nhìn hàng người nối đuôi nhau ra vào vào, cô khó khăn đáp: “Em sợ.”

Vũ Vĩ Phong kinh ngạc, anh nhất thời mềm lòng đưa tay vuốt ve mái tóc cô, cười khích lệ: “Không cần phải sợ, lát nữa vào trong em không cần làm gì cả, chỉ cần đứng bên cạnh anh là được.”

Dạ Tuyết Ninh còn đang run rẩy, không hiểu sao chỉ bởi một câu nói của anh đã bình tĩnh trở lại. Trong lòng cô cảm động, như có chân mèo nhẹ nhàng cọ qua trái tim cô. Trong khoảnh khắc thất thần, cô cũng không biết bản thân từ lúc nào đã bị anh dụ hoặc mà gạt đầu.

Vũ Vĩ Phong để cô khoác tay mình dẫn vào bên trong khu biệt thự. Căn biệt thự này rất lớn, bên trong bao gồm nhiều căn biệt thự nhỏ, nếu không phải là người thông thạo địa hình của nó chắc hẳn sẽ lạc đường.

Đến bữa tiệc của Tư lệnh Thiệu chủ yếu là các bậc trung niên đứng tuổi, vì ông trước đó đã từng nói chỉ mời những người thân trong nhà và một vài bạn bè cũ trong quân đội nên hiển nhiên sự xuất hiện của Vũ Vĩ Phong, một thanh niên trẻ lại đẹp trai như vậy rất nhanh đã thành tâm điểm chú ý. Cô chỉ là không hiểu, anh không phải là con cháu nhà họ Thiệu, vậy tại sao lại được mời? Còn về phía Dạ Tuyết Ninh, hôm nay cô trang điểm nhẹ, tuy nhìn không quá nổi bật nhưng riêng bộ đầm được bảo lưu độc quyền của nhà thiết kế nổi tiếng người Ý đã đủ đem cô đặt dưới những con mắt ghen tỵ cùng ngưỡng mộ. Căn bản cô muốn trốn cũng trốn không được.

Một cặp nam thanh nữ tú này vừa xuất hiện liền thu hút không ít sự chú ý của mọi người trong bữa tiệc. Tư lệnh Thiệu vừa nhìn thấy người đến là cậu thiếu gia nhà họ Vũ, về mặt ông ngay lập tức rạng rỡ, ngay cả lúc nói chuyện với bạn cũ cũng không thấy ông cười vui vẻ như vậy.

Dạ Tuyết Ninh biết đúng thời điểm buông cánh tay anh ra.

Vũ Vĩ Phong mỉm cười hướng Tư lệnh Thiệu làm một cái ôm thật chặt, dường như đây đã là một hành động quá đỗi quen thuộc, nhìn hai người họ ôm nhau một cách tự nhiên như vậy, Dạ Tuyết Ninh đã phần nào hiểu được, vì sao Vũ Vĩ Phong phải tìm tới Daniele De Rossi nhờ giúp đỡ.

Tư lệnh Thiệu buông Vũ Vĩ Phong ra, vỗ vai anh cười nói: “Ta còn tưởng rằng cháu sẽ không tới.”

“Mừng thọ bác cháu có khi nào vắng mặt đâu.” Vũ Vĩ Phong đưa tay ôm hông cô, cười tiếp lời.

Dạ Tuyết Ninh nhú mày, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh. Anh cười? Trước giờ cô rất ít khi thấy anh cười một cách vui vẻ như vậy. Anh thật lòng kiểu này, khiến cô không có sức đề kháng mà hăm sâu vào...

“Đây là bạn gái của cháu à?”

Dạ Tuyết Ninh còn đang thất thần thì bị tiếng nói của Tư lệnh Thiệu làm hồi tỉnh. Biết mình đã quá lố, cô xấu hổ cúi đầu nhưng tai vẫn vểnh lên để nghe ngóng câu trả lời từ anh. Cô cũng rất tò mò muốn biết anh sẽ trả lời như thế nào, trong lòng cô không nhận được có chút mong chờ. Nhưng như vẫn biết, kì vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, vào giây phút nghe anh nhẹ nói hai tiếng “không phải”, trái tim cô như tan vỡ.

Dạ Tuyết Ninh khổ sở hít mạnh một ngụm khí lớn, tim cô thất lại, cổ gần cảm giác muốn khóc đang không ngừng trào dâng.

Không phải cô không biết, nhưng vẫn không nhận được kì vọng, để rồi lại thất vọng..

Vũ Vĩ Phong cảm giác người bên cạnh hơi run rẩy, anh nhú mày kiểm cúi đầu lo lắng. Nhưng chỉ là lo lắng nhất thời thôi, anh hoàn toàn không lên tiếng.

Tư lệnh Thiệu cùng anh nói chuyện vui vẻ thêm một lúc nữa thì rời đi.

Vũ Vĩ Phong lúc này mới cúi đầu nhìn cô gái thấp hơn mình một cái đầu, nhớ lại sự run rẩy của cô vừa rồi, anh nghĩ bởi vì cô đứng trước Tư lệnh Thiệu mà có chút sợ hãi, dù sao thì ông cũng từng là một người nghiêm nghị, khi còn hoạt động trong quân đội lại từng là một chỉ huy nghiêm khắc, dù là người nào khi đứng đối diện ông đều sẽ có cảm giác bất lực cùng kính phục hướng chỉ là một cô gái nhỏ như cô.

“Em không cần phải sợ ông ấy, ông ấy là một người tốt.”

Dạ Tuyết Ninh trầm trầm không lên tiếng. Anh muốn cô phải trả lời sao đây? Chẳng lẽ lại nói cô buồn vì anh không thừa nhận cô là bạn gái?

Dạ Tuyết Ninh tự cười giễu bản thân, cô khổ sở lắc đầu: “Em hiểu.”

Vũ Vĩ Phong nhìn cô, mày kiếm nhíu chặt, anh không nói gì nữa.

Tiệc mừng thọ đến mười hai giờ đêm thì bắt đầu có dấu hiệu vắng vẻ. Một số người đã xin cáo từ ra về từ sớm, Vũ Vĩ Phong thì vẫn còn đứng cùng Tư lệnh Thiệu nói chuyện.

Cô không có việc gì làm liền ra hành lang hóng gió. Đêm mùa thu, gió thổi có chút se lạnh. Cô rút hai vai lại, tay xoa xoa cánh tay. Tiếc rằng lúc trước quên không bảo Daniele De Rossi kiếm thêm cho cô một cái áo khoác ngoài, đột nhiên cô cảm giác trên vai mình trĩu nặng, cô nghi ngờ nhìn xuống, chỉ thấy trên vai mình không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc áo. Cô nghĩ rằng Vũ Vĩ Phong đã cùng Tư lệnh Thiệu nói chuyện xong, giờ ra tìm cô cùng nhau về nhưng không phải, đứng trước mặt cô là Thiệu Duy Thành, không phải anh.

Hôm nay, anh ta vận một thân comple màu trắng, cả người toát lên khí chất vương tử. Đứng trước gió, một vài sợi tóc của anh ta tung bay, nhìn rất gọi cảm.

Dạ Tuyết Ninh thất vọng rũ rềm mắt xuống, sau như nghĩ đến điều gì đó cô đưa mắt nhìn Thiệu Duy Thành, nghi hoặc hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?”

Thiệu Duy Thành chậm rãi bước đến bên cạnh cô, tay anh ta cầm một ly rượu chưa uống, đẩy tới trước mặt cô. “Thử một chút, mùi vị rất không tồi.”

Cô chăm chăm nhìn anh, một ngón tay cũng không động.

Thiệu Duy Thành cũng không ép cô, anh thu ly rượu về, cười nói: “Hôm nay là mừng thọ đầy một trăm lẻ chín tuổi của ông nội tôi.”

Dạ Tuyết Ninh trước đó hình như chỉ hỏi cho có, cô không quá để tâm “à” một tiếng.

Thiệu Duy Thành vẫn nhẹ cười, anh ta xoay người, dựa lưng vào lan can hành lang, đưa mắt nhìn vào bên trong bữa tiệc. Anh ta chỉ im lặng đứng bên cạnh cô như vậy, cũng không hỏi lý do vì sao cô lại xuất hiện tại đây.

Một bữa tiệc diễn ra cả một ngày. Dạ Tuyết Ninh sau khi bỏ về nhà liền lăn lên giường đi ngủ, cũng chẳng còn hơi sức quan tâm ai kia như đêm qua.

Vũ Vĩ Phong từ phòng tắm bước ra, anh nhíu mày nhìn cái người đang ngủ như chết trên giường, lắc đầu thở dài.

Cái cô gái này thật sự mệt như vậy sao? Anh cảm thấy hơi khó tin.

Vũ Vĩ Phong cầm khăn bông lau khô tóc, bước tới bên giường.

Trên mặt cô vương vài lọn tóc rối, anh không suy nghĩ lập tức cúi người giúp cô vén nó ra sau tai.

Lần đầu tiên anh nhìn kỹ khuôn mặt cô ở khoảng cách gần như vậy. Thì ra cô cũng rất xinh đẹp, phải đến hôm nay thấy cô trang điểm anh mới nhìn ra.

Vũ Vĩ Phong thất thần vuốt ve gò má phấn hồng của cô. Sự thật rằng không phải anh không biết cô yêu mình, nhưng anh không yêu cô đến anh cũng hết cách.

Anh nhớ lại lần đầu tiên anh nhìn thấy cô là năm anh lên tám, khi ấy cô vừa mới được sinh ra, trông cô nhỏ như một con lợn con được bao bọc trong lớp chăn dày cộp. Cô thích nhất là ngậm ngón tay anh, dù chưa biết nói nhưng lại luôn thích bi bô cười. Đến lúc cô biết đi, lại luôn thích túm vạt áo anh tập tễnh bước theo. Anh đã không còn nhớ lúc đó mình yêu thương cô bé này biết chừng nào, anh không có em gái vì vậy luôn ra sức cưng chiều cô cho tới ba năm trước, anh vô tình phát hiện ra tình cảm của cô. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, đắn đo cũng không ít, nhưng rồi anh nhận ra mình hoàn toàn không một có chút thứ tình cảm nam nữ nào với cô. Anh cho rằng mình không thể cứ tiếp tục khiến cô hăm sâu vào thứ tình yêu không có kết quả này nên anh đã ra nước ngoài. Ba năm sau anh về nước, cứ ngỡ rằng tình cảm của cô đã thay đổi nhưng anh nhận ra anh lầm. Ba năm trước không yêu, ba năm sau cũng không yêu nên anh buộc mình phải tỏ ra lạnh nhạt. Thế nhưng tại sao, cô vẫn yêu anh nhiều như vậy? Chẳng lẽ anh chưa đủ tuyệt tình?

Khăn bông trên đầu Vũ Vĩ Phong rơi xuống đất khiến anh giật mình. Anh thu tay về, gấp người nhặt khăn ném vào xọt quần áo bẩn. Làm xong, anh lên giường nằm xuống, vừa mới xoay người chỉnh lại tư thế thoải mái thì một cánh tay đưa ra choàng chặt lấy thắt lưng anh. Vũ Vĩ Phong đen mặt, đem cánh tay vô lại của người nào đó hất ra. Yên ổn được một phút, ngựa quen đường cũ, cánh tay đó lại lần nữa tìm đến vắt ngang trên eo anh. Vũ Vĩ Phong lần này cũng lười động thủ, mặc yên bề cô thích làm gì thì làm. Cô gái này, luôn có một thói quen rất xấu mà hai mươi một năm nay chưa khi nào thay đổi.

Vũ Vĩ Phong bắt dĩ thuận theo cô, sau khi chỉnh lấy một tư thế mà mình thấy thoải mái nhất, anh liền nhắm mắt đi ngủ.

Đôi đồng tử màu trà vừa khép lại thì người bên cạnh mở mắt, ánh mắt cô mơ màng lẫn trong đêm đen, hoàn toàn không thể nhìn rõ cảm xúc phức tạp bên trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Bị trêu ghẹo (1)

Dạ Tuyết Ninh trước đó chưa bao giờ tham gia bữa tiệc lớn, lần này cuối cùng cũng được một lần thử nghiệm qua. Theo cô thấy, đi dự tiệc thoát nhìn tưởng đi chơi nhưng thật ra còn khổ cực hơn đi làm.

Cô ngồi vào ghế tại bàn làm việc của mình, hai tay bóp bóp đùi. Mắt thấy Vân Anh đã rục rịch muốn sán lại hỏi chuyện, cô vội lúi sấp ảnh ra đánh thẳng vào mũi con bạn.

“Ảnh của mày.”

“Ảnh nào?” Vân Anh ngây ngốc hỏi. Chợt như nhớ ra điều gì đó, hai mắt cô ấy sáng lên, hí hửng cầm lấy túi đồ cô đưa phi về chỗ ngồi.

Dạ Tuyết Ninh nhìn Vân Anh cười thỏa mãn. Một tay cô chống cằm, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sáng nay nằm ngoài dự đoán của cô, Vũ Vi Phong lại không hề cho cô leo cây. Có thể vì hôm qua quá mệt mỏi, cô ngủ thẳng một đường đến khi nắng cháy mông mới chịu bò dậy. Thời điểm đó đã không còn sớm, cô cứ nghĩ rằng anh đã đi làm bởi lúc cô dậy không còn nhìn thấy anh nằm bên cạnh, nhưng khi cô xuống nhà lại nhìn thấy anh đang ngồi nhàn hạ tại bàn ăn, một tay cầm cuốn tạp trí, môi nhấp một ngụm cà phê.

Cô nhìn chăm chú người đàn ông bên ngoài, ánh mắt cô thấp thoáng tia nhìn si mê.

Như cảm nhận được có người nhìn mình. Anh xoay người lại, mày kiếm nhíu chặt, anh nhận ra đó là cô gái ngu ngốc sáng nay cùng mình đi làm. Nhớ tới một màn cười tự ki của cô lúc còn trên xe, chân mày anh càng thêm nhíu chặt, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Dạ Tuyết Ninh thất vọng cúi đầu, nhận mệnh lệnh của Mịch Tịch - Tổng giám đốc mới bổ nhiệm của bọn cô đi làm việc.

Từ sự việc xảy ra ngày hôm qua, Nhữ Hạ bị đuổi việc. Không một ai trong phòng marketing biết lý do cô ta bị cho thôi việc là gì. Ngay buổi chiều ngày hôm đó, ở trên điều xuống một người đứng ra thay thế chức vụ của Nhữ Hạ, cô ấy chính là giám đốc hiện thời của phòng marketing lúc này - Mịch Tịch. Mịch Tịch làm việc rất nhanh gọn và có hiệu quả, ngoài ra cô ấy nhìn trông rất giản dị, nhiều lần cô soi thật kỹ lưỡng cũng không nhìn ra trên mặt cô ấy có chút son phấn nào.

Dạ Tuyết Ninh đứng giữa ngã tư, cô theo dòng người đông đúc băng qua đường. Vì cô làm ở tổng bộ công ty, nên công việc của cô có chút nào đó không giống với những phòng marketing ở chi nhánh Vũ thị. Tay cô nắm chặt máy ảnh, đưa mắt xung quanh tìm bối cảnh mà cô cho là đạt tiêu chuẩn.

“Dạ Tuyết Ninh.” Tiếng nam giới không biết ở đâu gọi tên cô.

Dạ Tuyết Ninh nghi ngờ xoay người. Nhưng nếu cô biết một cú xoay người này về sau sẽ khiến cô hối hận, cô tuyệt đối sẽ không làm.

Dạ Tuyết Ninh mặt mày méo mó, cô ghét bỏ ra mặt lên tiếng: “Tại sao lại là anh?”

Cô trước giờ rất ít ghét bỏ ai, cùng lắm chỉ dừng dừng như người lạ, nhưng có một người từ lần đầu tiên gặp mặt đã rất vinh dự được cô liệt vào danh sách đen. Người này không phải ai xa lạ mà chính là người hai hôm trước ở sân bay nhận vợ cô làm vợ - Lô Trí Hùng.

Lô Trí Hùng thấy cô xoay người lại liền lập tức phò ra hàm răng trắng bóng, cười tươi: “Tôi biết là mình không nhận nhầm người mà.”

“Sai. Anh thật sự đã nhận nhầm người rồi.” Cô đen mặt, vội xua tay nói. Đùng đùng, cô cũng không muốn quen một tên đẹp trai nhưng thiếu năng trí tuệ đâu: “Tôi không quen anh.”

“Chỉ cần tôi quen em là được.”

“Nhưng tôi không muốn quen anh.” Cô nén tức giận nói.

“Nhưng tôi lại muốn quen em.”

Không thể nói chuyện với cái tên này nữa. Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy. Cô cũng chắc chắn rằng hai mươi một năm qua cô chưa khi nào gặp qua loại người nào mặt dày như thế này. Nếu có, chắc hẳn cô sẽ nhớ thật lâu, thật dai như đĩa. Nhưng mấu chốt là không có.

“Rốt cuộc anh có mục đích gì hả? Tại sao cứ nhất định phải bám chặt lấy tôi?”

Cô nhan sắc không có, gia thế lại càng không. Cô thật sự không hiểu nổi, cô thì có giá trị lợi dụng gì đối với anh ta cơ chứ?

Anh ta thâm trầm nhìn Dạ Tuyết Ninh, hình như đang suy nghĩ về câu hỏi của cô, một hồi lâu sau lại đột nhiên ngả ngón cười: “Đương nhiên là muốn lấy em về làm vợ.”

Dạ Tuyết Ninh đưa tay bóp trán, đột nhiên nói ra một câu: “Anh theo tôi về Dạ gia hỏi chuyện.”

“Tuân lệnh bà xã!”

Dạ Tuyết Ninh thật không biết có phải này giờ mình đứng nói chuyện cùng một tên đàn độn hay không. Nhìn Lô Trí Hùng chấp tay chào theo kiểu nhà binh, cô đen mặt, dứt khoát quay người bỏ đi.

Lô Trí Hùng ngoan ngoãn đi sau cô, đi được một lúc lâu anh ta đột nhiên lên tiếng: “Em định cứ như thế này đi bộ về nhà?”

Dạ Tuyết Ninh nhíu mày, cô hơi quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: “Có gì không ổn à?”

Sáng nay lúc xách máy ảnh rời công ty, cô chỉ đơn giản muốn đi làm nhiệm vụ. Trước giờ vẫn vậy, khi làm việc cô chưa bao giờ dùng đến tiền nên về sau cũng không đem theo nữa, phòng tránh khi không lại bị trộm mất.

“Tôi có xe, để tôi đưa em về.” Mặt anh ta tỉnh bơ, trả lời một câu như vậy.

Dạ Tuyết Ninh tức suốt ngã ngửa, cô đưa tay gạt dử chỉ vào anh ta, lắp bắp hồi lâu cũng không nói được một câu hoàn chỉnh: “Anh... anh... anh...”

Anh ta có phải có thù oán với cô từ kiếp trước, kiếp này đến để đòi nợ hay không? Có xe cũng không nói, hại cô đi bộ lâu như vậy.

Sau cùng, cô theo anh ta cười trên con windy về nhà. Xe vừa dừng lại trước cổng Dạ gia, cô lập tức mở cửa xe phóng xuống.

Hai vợ chồng ông bà Dạ thấy con gái về, lại không hề hiếu động như mọi khi liền thấy rất kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc ấy nhanh chóng chuyển thành bất ngờ khi vài phút sau trong nhà đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Lô Trí Hùng đứng ngoài cửa, mang theo nụ cười tươi rón nhòm đầu qua khe cửa nhìn vào nội thất bên trong.

“Con chào bác trai, con chào bác gái.” Thấy hai ông bà vẫn ngăn người đứng giữa nhà, anh ta nói thêm: “Con là Lô Trí Hùng, con mẹ Ngô Diệp.”

Bà Dạ kích động à một tiếng chột nhớ ra, bà phản khởi chạy đến mở rộng cửa, cầm tay Lô Trí Hùng kéo vào trong nhà.

Ông Dạ có vẻ bình tĩnh hơn, ông đưa mắt quan sát Lô Trí Hùng một lượt từ trên xuống dưới, song mỉm cười tán thưởng: “Mới hai mươi năm không gặp con đã lớn tới vậy rồi sao? Trông càng lớn càng đẹp trai ra đó.”

Lô Trí Hùng gãi đầu, xấu hổ cười cười: “Bác trai nói quá rồi.”

Anh ta ngồi xuống sofa, cùng hai ông bà Dạ nói chuyện được một lúc bỗng chột hỏi: “Sao con không thấy Tuyết Ninh vậy?”

Bà Dạ đang bụng tách trà định đem lên uống bỗng ngừng lại: “Hai đứa gặp nhau rồi à?”

“Lần này cũng là lần thứ hai thôi ạ.”

Bà Dạ nhấp một ngụm trà, lắc đầu hết cách nói: “Ta cũng không rõ. Vừa rồi con bé về liền chạy vào bếp, cũng không biết nó đang tính cái làm gì.”

“Xoảng, xoảng.”

Dạ Tuyết Ninh từ trong bếp lao ra, tay cô lăm lăm con dao phay phi cái phập trước mặt Lô Trí Hùng: “Nói đi, nếu anh dám nói dối nửa lời ngay và luôn tôi sẽ thiên anh.”

Ông Dạ vừa uống xong một ngụm trà, nghe cô nói vậy thì ho sặc sụa. Ông làm bộ ho khan hai tiếng, giả bộ bình tĩnh tiếp tục uống trà thưởng phong cảnh, một bộ dáng vẻ từ đầu đến chân không thèm quan tâm. Song có bà Dạ ở đây, ông muốn quan tâm thì cũng không có cái lá gan đó.

Bà Dạ đen mặt, rút con dao cắm trên mặt bàn gỗ ra, tiếc của oán trách: “Con bé phá của. Lát đem tiền, ta đi mua bàn mới.”

Dạ Tuyết Ninh khuôn mặt co rút. Trời ạ, cô muốn khóc. Lại nói, cô mới là con đẻ bà, rốt cuộc bà có phân biệt rõ không vậy?

Lô Trí Hùng kín đáo lau mồ hôi trên trán, yên lặng ngồi đó không dám hé răng nửa lời.

“Anh, nói!” Cô hất mặt ra lệnh cho Lô Trí Hùng.

Nhìn con dao bóng loáng đặt trên bàn, anh ta sợ hãi vội vàng khai báo: “Lần này mẹ Diệp bảo con về nước là muốn hỏi hai bác bao giờ thì có thể tổ chức hôn lễ?”

“Anh ta nói dối phải không mẹ?”

Bà Dạ vuốt cằm suy tư, nhả ra một câu khiến người nghe bức xúc: “Ta cũng không phải cái bà Ngô Diệp đó, làm sao ta biết được?”

Cô đưa tay bóp trán, cảm giác trong lòng có vụn nổi bất đắc dĩ: “Mẹ nói rõ ra xem, chuyện hôn phối đó có thật hay không?”

Bà Dạ trầm tư một hồi, bỗng nghe ông Dạ nói: “Hình như đúng là có chuyện này.”

Bà Dạ trước giờ đều rất tin tưởng trí nhớ của chồng, lúc này nghe ông nói vậy thì cũng không cố nhớ lại nữa mà gật đầu: “Ba con nói đúng thì hẳn là đúng rồi.”

Như bà Dạ, Dạ Tuyết Ninh trước giờ cũng chưa bao giờ nghi ngờ trí nhớ ông Dạ. Những gì ông đã xem qua, chỉ cần một lần là nhớ.

Cô tức giận nắm chặt tay, hét lớn: “Đã bảo, con đã bảo.”

Nói xong cô tông cửa bỏ đi. Bây giờ là thế kỉ nào rồi? Còn đâu cái hủ tục cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy? Lại nói, cô đã có người trong lòng mình rồi, không phải ba mẹ cô không biết...

“Ai ui...”

Chạy tới đoạn khúc cua, tầm nhìn bị che khuất, cô tông sầm vào một chiếc xe song chiếc xe này không phải đang chạy mà là đang đỗ ở một bên lề

đường.

Mẹ kiếp, đỗ xe lại đỗ ở góc khuất như vậy, tính thu thập xác chết để mở nhà xác à?

Dạ Tuyết Ninh vốn hỏa khí chưa giảm, nay lại bị ăn đau thì tức giận giơ chân đạp thùm thụp vào mui xe.

Đau...

Cô ngồi thụp xuống ôm chân. Đau đến viền mắt đã mơ hồ có một tầng hơi nước.

“Là cô?”

Thiệu Duy Thành bất ngờ từ trong xe chui ra, híp mắt nhìn cái người gây tội với con xe yêu quý của mình. Thế nào mà cô đá xe anh, anh còn chưa hỏi tội mà sao nhìn cô đã trông có vẻ tội nghiệp rồi?

Dạ Tuyết Ninh ngáp ngừng ngẩng đầu lên, tận mắt nhìn thấy Thiệu Duy Thành từ trên con xe bước xuống, cô vụt cái đứng thẳng dậy. Trong lòng cô gào thét, như thế nào mà mình với anh ta lại có duyên như vậy?

“Như thế nào mà chúng ta lại có duyên như vậy?”

Vâng, đó chính là điều mà cô đang không ngừng tự hỏi.

Cô nhún nhún vai: “Nghịch duyên a.”

Thiệu Duy Thành thâm trầm nhìn cô một hồi, không biết suy nghĩ điều gì mà anh ta bỗng bật cười: “Vậy cũng không chắc.”

Dạ Tuyết Ninh lần nữa nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Mà phải rồi, vừa nãy cô tông vào xe tôi, không bị thương chứ?”

“Tôi không sao.”

“Nếu không tôi mời cô một bữa coi như tạ lỗi.”

“Tôi thật không sao mà.” Cô vội khoát tay, lần trước đã ăn trực của người ta rồi, lần này lại tiếp tục, dù mặt cô có dày hơn nữa thì cũng sẽ biết ngại thôi. Lại nói, là cô tông phải xe anh ta.

“Đừng khách sáo. Đi!”

Rõ ràng mấy câu trước là điệu bộ mời, thế nào mà đến câu này anh ta liền lời tuột cô lên xe?

Thiệu Duy Thành lái xe đến nhà hàng Vọng Nguyệt, chính là nhà hàng lần trước cô tới. Phục vụ thấy cô quen mắt, vội vàng dẫn vào bàn.

Dạ Tuyết Ninh vừa đặt mông xuống ghế, mắt cô bị thu hút bởi người đối diện. Đương nhiên người này không phải Thiệu Duy Thành, anh ta giờ này hẳn vẫn còn đang vật lộn ở bãi đậu xe.

Cô ngồi ở bàn số 10, đối phương ngồi ở bàn số 11, hai bàn gần sát với nhau. Cô chăm chú nhìn người đàn ông ở bàn bên cạnh. Anh ta yên tĩnh ngồi ở đó, lưng vờ tư ngả ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực, cặp chân dài vắt chéo, nhìn nghiêng trông anh ta vạm vỡ hấp dẫn. Hình như anh đang ngủ, cô thấy hai mắt anh ta khép chặt ẩn dưới hàng mi dài đen rậm, đặc biệt ở chỗ đuôi mắt trái của anh có một nốt ruồi đào hoa đẹp trí mạng. Người này không phải ai khác chính là Vũ Vi Phong.

Mất để ý thấy thỉnh thoảng có mấy nữ phục vụ lấy cớ trộm đi qua lén nhìn, mặt cô tối sầm.

Cô đang lúc muốn đi qua gọi anh dậy, trước mặt cô lại chợt xuất hiện cái tên Thiệu Duy Thành. Anh ta kéo ghế ngồi xuống vừa vắn che khuất hình dáng Vũ Vi Phong trước mặt cô.

“Sao còn chưa gọi món?” Thiệu Duy Thành đang hỏi, không biết ánh mắt vô tình hay hữu ý hướng ra bên ngoài qua cửa sổ, đôi mắt màu đen sẫm đột nhiên tối sầm lại.

Cô nhủ mảy may khó hiểu, theo đuôi ánh mắt của anh ta nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài đường vẫn nhộn nhịp như thường ngày, những chiếc xe lờ mờ lao bon bon trên đường. Duy chỉ bên lề đường đối diện, bốn, năm chiếc xe tải đang dừng lại hoặc buộc phải dừng lại. Ở đó, mấy viên cảnh sát đang tận tình truy hỏi, cô không nghe thấy nội dung câu chuyện, chỉ thấy mấy mấy viên cảnh sát trở mình đi ra mở thùng xe cùng lúc với khuôn mặt của bốn tên tài xế tái mét.

Cô không chút bận tâm về tình huống này. Dù sao thì dân số của thành phố này cũng đông, thỉnh thoảng bắt một hai người cũng không có gì lạ.

Cô thu ánh mắt nhìn sang bàn đối diện, vừa lúc gặp cảnh Vũ Vi Phong đứng lên cùng với một người phụ nữ khác rồi đi. Lòng mảy may cô xoắn tít lại, sau khi cáo biệt Thiệu Duy Thành vội vàng bám đuôi theo hai người họ cũng rời đi.

Thiệu Duy Thành thấy cô bỏ đi cũng không lên tiếng ngăn cản. Dù sao nếu không phải cô cáo biệt trước thì cũng là anh cáo biệt. Lúc này nhìn thấy mấy tên cảnh sát đó bắt xe lại kiểm tra anh đã lơ mờ nhận ra có gì đó không ổn. Hiển nhiên sự thật rõ ràng là, mấy tên Diêu Huyền bang đó dám giả trang thành cảnh sát thâu tóm lấy lô hàng của anh. Giỏi, rất giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9: Bị trêu ghẹo (2)

Vọng Nguyệt - Lầu hai - Phòng thượng hạng.

Vũ Vi Phong tay cầm ly rượu vang đỏ hơi lắc nhẹ. Đôi mắt màu trà nheo lại ánh lên cái nhìn sát ý, tay anh siết chặt điện thoại, lạnh lùng ra lệnh: “Bắt sống.”

Anh cất điện thoại vào túi quần, xoay người bước tới sofa, anh ngồi xuống, lạnh lùng lên tiếng: “Cô cho người của bang mình giả trang làm cảnh sát cướp lấy lô hàng của tôi là có ý gì?”

Người phụ nữ trước mặt anh bây giờ chính là lão đại của Diêu Huyền bang - Liên Hoa, cũng chính là sát thủ đứng trong top mười luôn được cảnh sát bỏ ra một số tiền lớn gắt gao truy bắt. Cô ta vốn rất hoàn mỹ, duy nhất có một nhược điểm, đó là yêu anh.

Vũ Vi Phong không mặn không nhạt nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ hoàn toàn không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Nếu là người bình thường khi đứng trước mặt anh không chừng đã sợ mất mật mà đột quỵ rồi, nhưng cô gái này lại có vẻ khác.

Liên Hoa bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt cô ta nóng bỏng không hề che dấu một chút ý tứ nào. Cô ta yêu người đàn ông này, năm lần bảy lượt muốn tìm cách gặp mặt đều không được chỉ đành để thuộc hạ của mình đóng giả làm mấy tên cảnh sát tạm giữ lô hàng của anh. Có điều cô ta không ngờ rằng, Phong Thành bang làm việc lại hiệu quả như vậy, sự việc mới diễn ra được nửa tiếng trước mà bây giờ đã đến được tai thủ lĩnh của họ.

Đúng vậy, Vũ Vi Phong là thủ lĩnh của Phong Thành bang. Ở giới hắc đạo, Phong Thành bang là một bang phái lợi hại đứng đầu, chỉ cần nghe đến cái tên của hai vị thủ lĩnh - Vũ Vi Phong và phó thủ lĩnh - Thiệu Duy Thành, mọi người đã sợ mất mật. Làm việc gọn gàng, tuyệt tình không khoan nhượng. Đem danh tiếng của hai người họ thâm nhập vào giới bạch đạo, chính phủ cũng phải nhường bọn họ ba phần, chưa nói trong hai người đó có một người là cháu quý tử của ngài Tư lệnh Thiệu.

“Tôi nói thẳng, tôi thích anh, Vũ Vi Phong.” Liên Hoa, cô ta là người ăn ngay nói thẳng, ghét nhất là vòng vo tam quốc, nay người đàn ông cô ta thích ở ngay trước mắt, cô ta sẽ không sử dụng mấy chiêu trò thẹn thùng của đám phụ nữ vô dụng kia để rồi đến lúc muốn nói cũng nói không còn kịp. Một khi đã tự mình đưa thân tới đây, cô ta đã lường trước mọi tình huống, lần này bạo gan giữ lấy lô thuốc súng của Vũ Vi Phong, cô ta cũng biết mình sẽ không toàn thân về rồi.

“Cô hẳn cũng biết tôi sẽ không vì một câu nói kia của cô mà bỏ qua đi?” Vũ Vi Phong bình tĩnh vuốt ve miệng ly rượu, lạnh nhạt lên tiếng.

Liên Hoa cong khóe môi, cô ta cười: “Tôi cũng đã đoán tới hậu quả này rồi, anh muốn chém muốn giết tôi đều nghe anh.”

Cô ta quả thật rất thẳng tính, dám làm dám chịu. Vũ Vi Phong lần đầu tiên cười trong suốt buổi sáng ngày hôm nay. Anh rút ra một con dao đã được chuẩn bị từ trước đến trước mặt Liên Hoa, nhàn nhạt nói: “Cô đem bao nhiêu tên thuộc hạ giả trang liền để từng ấy ngón tay ở lại đi.”

Yêu cầu này của Vũ Vi Phong hoàn toàn khiến cô ta kinh ngạc. Không phải kinh ngạc vì Vũ Vi Phong độc ác tuyệt tình mà là vì anh ta ra tay quá nhẹ nhàng. Đúng vậy, là nhẹ nhàng, theo sự hiểu biết của cô ta về người đàn ông này, trong lịch sử chém giết của anh ta, nhẹ nhất cũng chỉ là lấy đi một bên tay, hai con mắt, cùng một cái tai của lão đại Hắc Xà bang. Vậy mà bây giờ anh ta chỉ yêu cầu cô ta để ba ngón tay ở lại? Quả là khó tin, nhưng cô ta cũng thầm nghĩ mình may mắn, không cần chờ nhặt con dao lên đặt bên cạnh ngón út.

Trong gian phòng thoáng thoang mùi hoa nhài đột nhiên chỉ còn vương vấn mùi máu tanh.

Liên Hoa cắt đi ba ngón tay này, cô ta không hề hề răng kêu đau nửa lời.

Vũ Vi Phong nhìn một màn trước mặt không chớp mắt, đến khi nhìn đến ngón thứ ba của Liên Hoa lia khỏi bàn tay, anh mới bằng lòng rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại mình Liên Hoa, cô ta cắn chặt răng nén nhịn cảm giác đau đớn từ bàn tay truyền đến, trên trán cô ta kết một tầng một hơi dày, mỗi hạt mỗi hạt đều to bằng hạt đậu. Khuôn mặt cô ta nhợt nhạt nhưng trên môi lại mơ hồ treo lơ lửng một nụ cười thỏa mãn. Bằng cái giá này để được gặp mặt Vũ Vi Phong, cô ta sẽ không bao giờ hối hận.

Năm phút trước tại nhà hàng Vọng Nguyệt.

Dạ Tuyết Ninh chạy vội tới hành lang vừa kịp lúc nhìn thấy Vũ Vĩ Phong xoay người đi vào một căn phòng gần đó. Cô xụ mặt, tức giận giậm chân.

“Ồ! Cô em này ở đâu chui ra vậy? Thật xinh.”

Cô chậm chạp quay đầu lại, nhú mày nhìn hai kẻ xa lạ trước mặt, cả giận nói: “Xinh là quyền của tôi, mắc mớ gì tới người. Biến.”

Nụ cười trên môi hai gã chợt tắt, một gã đưa tay cho cô một bạt tai, tức giận gầm lên: “Nhóc con, mày muốn chết à?” Nói đoạn, gã sấn tới, Dạ Tuyết Ninh chỉ cảm thấy khó thở, mùi rượu nồng nặc từ người gã phát ra khiến cô không nhìn được phải nhú mày. Cô rụt hai vai lại, sợ hãi lùi về sau. Trước đó cô không biết mọi chuyện sẽ như vậy, nếu không cô đã không tự tìm lấy phiền phức ôm về người như lúc này.

Cô lùi dần đến khi đụng vào tường, cô run rẩy, lấp bắp mãi mới thốt lên được một câu hoàn chỉnh: “Anh... anh... anh muốn... làm gì?”

Gã nhanh tay chống hai bên người cô, cong khoe môi làm vết sẹo trên má trái của gã càng trở lên đáng sợ. Gã đưa tay đặt lên vai cô, cười hà hà: “Em gái, em nói xem.”

Nhịp tim cô tăng tốc, hai viên mắt mờ hồ xuất hiện một tầng hơi nước mỏng. Đừng, tốt nhất là không phải cái cô đang nghĩ đi. Cơ thể cô run lên bần bật, hai chân run rẩy như muốn ngã quỵ, cô hai tay chống trước lồng ngực gã muốn đẩy gã ra, nhưng tất cả đều vô ích.

Gã cả phơ cả phát ép sát người Dạ Tuyết Ninh, không biết từ lúc nào hai chiếc khuya áo trên cùng của cô đã bị gã tháo tung.

Dạ Tuyết Ninh kinh hoàng vội đưa tay túm chặt cổ áo mình, ánh mắt cô xuyên qua làn hơi nước ánh lên cái nhìn giận dữ: “Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không dừng tay, tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Gã ta nâng cằm cô lên, cắn một miếng: “Nếu không khách sáo, cưng làm gì được anh nào?” Nói đoạn, gã quay sang tên đồng bọn của mình nhướn mày: “Mày không phiền nếu tao xử trước chứ?”

“Được thôi.” Hắn ta hào phóng xua tay, đem người lùi về sau hai bước.

Dạ Tuyết Ninh càng nghe càng thấy tức giận, cô nghiêng rãnh, dùng hết sức bình sinh lên gối nhưng bị gã tinh mắt kẹp chặt hai chân cô lại: “Ái chà, thật nóng tính.”

Gã nhếch môi cười thích thú, dùng một tay giữ chặt hai tay cô qua đỉnh đầu. Một tay gã nắm chặt cằm cô, ép cô phải ngẩng cao đầu đối diện với gã.

Cô ra sức giằng co, nhưng làm sao cũng không thể thoát được. Nước mắt cô trào dâng, đó là sự tủi thân và bất lực.

Gã cúi đầu hôn lên cổ cô, cắn lên chiếc quai xanh nhỏ nhắn. Bàn tay gã trườn sâu vào lớp áo cô, không ngừng càn rỡ vuốt ve. Cô uất ức khóc nức lên theo đó là một loạt những tiếng kêu rợn người. Áo sơ mi của cô bị gã dùng sức xé mở toang, hàng khuy nhựa lộp bộp rơi trên sàn gỗ. Mối gã bắt đầu trườn sâu xuống phía dưới, bàn tay cũng linh hoạt đưa ra sau lưng cô chống đỡ.

Dạ Tuyết Ninh tuyệt vọng rơi nước mắt, cô buông xuôi không giãy dụa nữa.

Đột nhiên cảm giác người trong ngực mình yên tĩnh, gã nhếch môi cười mãn nguyện, đang định tiến hành bước tiếp theo thì lại bị một thanh âm man rợn dọa gã chết lặng, sợ hãi tới mức dừng mọi động tác.

Trước mắt cô nhòe đi vì nước mắt nhưng cô vẫn thấy rất rõ ràng. Vũ Vĩ Phong đứng trước mặt cô, ánh mắt anh sắc lạnh. Tiếp đó gã đàn ông đứng trước mặt cô từ từ đổ xuống, quỵ trên mặt sàn.

Anh... bắn hắn ta?

Cô tròn tròn mắt nhìn hòng súng tỏa ra làn khói trắng, môi cô trắng bệch.

Máu trên chân gã đàn ông kia rỉ ra, nhỏ giọt xuống mặt sàn.

Dạ Tuyết Ninh sợ hãi cắn chặt môi, thế nhưng không hề hét lên. Cô túm chặt cổ áo, vội vàng chạy tới, trốn sau lưng Vũ Vĩ Phong. Mặc dù cô sợ thứ trên tay anh, nhưng cô không hề sợ anh ngay cả khi anh đứng trước mặt cô mà giết người.

Tên kia thấy đồng bọn của mình bị bắn thì không vui. Mắt hắn ta đỏ ngầu vì cơn giận, dùng nắm đấm lao nhanh tới.

“Phịch.”

Vũ Vĩ Phong vẻ mặt bình bình, hành động giơ chân đẹp mắt đập một đập vào bụng hắn. Lại nói chân dài hơn tay, hắn tránh được sao?

Anh lười biếng liếc mắt nhìn kẻ sắp mặt dưới chân mình. Khinh thường nhú mày một cái, đoạn hơi nghiêng người, bàn tay với những ngón tay thon dài đưa lên che mắt cô.

Vật rắn màu đen trong tay anh chìa xuống. Một thứ gì đó từ hòng súng lao ra ghim thẳng vào bắp chân của kẻ trước mặt.

Dù bị bị mất nhưng cô vẫn nghe rất rõ tiếng kêu thảm thiết dội tới. Cô hoảng sợ rụt hai vai lại, cố gắng nép thật sâu vào lồng ngực anh, miệng thều thào:

“Vĩ Phong, anh đang làm gì vậy? Bỏ đi. Bỏ đi được không?”

Vũ Vĩ Phong nhàn nhạt đưa mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn trong ngực, anh không hề lên tiếng.

Vừa rồi là tình huống cấp bách mới nổ súng. Lúc này anh che mắt cô là muốn cô không nhìn thấy cũng như sẽ không sợ hãi, nhưng hình như cô vẫn rất hoảng sợ.

Anh suy tư một hồi, nghĩ gì đó mới chậm rãi thu súng về, cởi áo khoác ngoài khoác lên cho cô rồi xoay người rời đi.

Dạ Tuyết Ninh thấy anh bỏ đi cô vội vã chạy theo, nhưng lại chỉ dám đuổi theo cách anh ba bước thì dừng lại. Cô nghĩ anh nhất định là đang rất tức giận.

Nhưng sự thật rằng Vũ Vĩ Phong không hề tức giận, chỉ có chút xú gì đó không thoải mái. Vừa rồi nếu không phải anh ra tay kịp thời, lại trùng hợp mang theo súng giảm thanh, anh xem cô giờ này sẽ như thế nào? Hơn nữa, hiện tại anh đang ở tại Dạ gia, nhận ơn của người ta cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 10: Bị trêu ghẹo (3)

Vũ Vĩ Phong đứng ở bãi đậu xe, nhắc máy gọi vào một số điện thoại nào đó. Đối phương sau khi nghe anh nói thì rít gào.

“Mẹ nó, cậu gây họa xong lại bắt tôi đi dọn?”

Người ở đầu dây bên kia không phải ai xa lạ mà chính là Thiệu Duy Thành. Sau khi bị đối phương cúp máy, anh ta trừng mắt nhìn chiếc điện thoại trong tay, ngay cả ý nghĩ ném nó đi cũng có.

“Phó thủ lĩnh, xin ngài hãy đưa ra chỉ thị.” Tâm phúc của Thiệu Duy Thành đứng bên lên tiếng.

Lông mày Thiệu Duy Thành xoắn tít, anh ta gõ gõ mũi giày, vừa định giờ chân đạp cho tên này một đạp coi như hạ hỏa nhưng ngẫm nghĩ gì đó anh ta lại thôi, hừ một tiếng quay ngoắt người: “Còn chỉ thị gì nữa? Đến Vọng Nguyệt.”

Thiệu Duy Thành vừa rời mới từ Vọng Nguyệt đi ra, nay lại bị điều quay lại, đó là lý do khiến anh ta bực tức. Lúc anh ta đem người đến nhà hàng Vọng Nguyệt thì đã không còn thấy bóng dáng của hai tên mà Vũ Vĩ Phong đề cập trong điện thoại đâu nữa. Anh ta nhíu mày nhìn hai vết máu dài kéo lê tới cuối hành lang rồi biến mất, thầm nghĩ có lẽ vẫn chưa bị ai phát hiện. Không để tâm lắm, anh ta cho người dọn dẹp rồi đi thẳng vào căn phòng thượng hạng gần đó.

Thiệu Duy Thành xua tay đuổi hai tên thuộc hạ giúp anh mở cửa cũng như chắn hết tầm nhìn của anh ra sau lưng. Đôi mắt chim ưng sắc bén đảo quanh một vòng khắp căn phòng. Mùi hoa nhài thoang thoảng xen lẫn mùi máu tươi khiến anh ta phải nhíu mày.

“Phó thủ lĩnh, tôi nhìn thấy trên bàn có vết máu.”

Thiệu Duy Thành đưa tay vỗ mạnh đầu tên thuộc hạ, khiến hắn ta lao đảo suýt ngã sấp mặt.

“Anh thấy, chú mày khỏi nói.”

Thiệu Duy Thành hừ một tiếng bước tới bên bàn trà. Nhìn thấy thứ dài dài màu trắng nhuộm máu nằm trên đó, anh ta đưa tay vuốt vuốt cầm.

“Chỉ có ba ngón tay? Từ khi nào tên đó lại thiện lương như vậy?”

Đám thuộc hạ đứng sau anh ta lẹ rơi đầy mặt, một số tên bị thiếu ngón tay không nhịn được đem tay mình dẫu ra sau lưng. Ba ngón tay mà còn thiện lương? Vậy như thế nào mới tính là độc ác?

Thiệu Duy Thành sau khi trầm tư một hồi đột nhiên vẫy tay nói với tâm phúc của mình - Đới Thạch.

“Đem cái thứ trên bàn này bọc lại đi chôn đi.”

Đới Thạch đầu đầy hắc tuyến, bảo hắn đi chôn ngón tay? Không bằng bảo hắn đi giết người đi.

“Lâm, cậu làm đi.”

Tên Lâm đó mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn phải bước lên thu thập mấy thứ nhuộm máu trước mặt. Ai kêu địa vị của hắn ta không cao bằng hai người trước mặt đây?

Thiệu Duy Thành nghe thấy cũng không hề tức giận. Từ khi anh ta chính thức nhận chức phó thủ lĩnh này, bên cạnh anh ta đã tồn tại một người tên Đới Thạch. Nghe đâu gia đình Đới Thạch nhiều đời đều đi theo Tư lệnh Thiệu, ba mẹ cậu ta còn vì bảo vệ anh ta mà mất mạng nên đối với Đới Thạch, anh ta luôn luôn dung thứ, ngay cả khi có một ngày cậu ta xuống tay giết chết anh ta đi nữa.

Cùng lúc đó. Bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Vũ Vĩ Phong cất điện thoại vào túi quần, xoay người bước lên xe.

Mắt anh hơi liếc sang người bên cạnh, thanh âm trầm thấp nhàn nhạt phát ra: “Còn sợ?”

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt đôi môi vì sợ hãi mà trắng bệch của mình. Cô trái lòng lắc đầu. Nhưng đứng trên phương diện của một cô gái hai mươi một tuổi mà nói, nhìn thấy cảnh đó có thể không sợ sao?

Vũ Vĩ Phong thấu hiểu tất cả. Anh thở dài một tiếng, đưa tay kéo cô vào lòng, dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô: “Không phải muốn khóc sao? Khóc đi!”

Dạ Tuyết Ninh trước đó đã cố gắng kìm nén để nước mắt không chảy ra, nhưng mà chỉ một câu nói cùng hành động này của anh, mọi sự kiên cường mà cô cố gắng tạo dựng đã hoàn toàn sụp đổ. Hai tay cô nắm chặt vạt áo trước ngực anh, bật khóc.

Cơ thể cô mỏng manh, run rẩy. Nước mắt của cô thấm ướt một mảng lớn trước ngực anh, cô khóc, ra sức khóc cho tới khi mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Vũ Vĩ Phong cúi đầu nhìn người con gái ngủ say trong lòng mình. Trên mi cô còn vương vài giọt nước mắt. Anh đưa tay giúp cô gạt chúng đi. Chợt cảm thấy trước ngực mình man mát, anh cúi đầu nhìn, khuôn mặt tuần tú đen lại.

Đáng chết, Dạ Tuyết Ninh, em lại dám coi áo anh như giẻ lau lau nước mắt?

Dạ Tuyết Ninh không biết mình về nhà bằng cách nào, có lẽ Vũ Vĩ Phong đã dùng xe đưa cô về. Đến khi cô đói bụng mà mò dậy thì ngoài trời đã phủ một màu đen như mực.

Bà Dạ bụng thức ăn từ trong bếp ra, nhìn thấy cô thì lo lắng chạy tới hỏi: “Tuyết Ninh, con thấy sao rồi? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Ông Dạ đang ngồi xem ti vi, nghe thấy bà Dạ hỏi cũng lo lắng quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới.

Dạ Tuyết Ninh chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô chớp chớp đôi mắt to tròn, hồ nghi hỏi: “Con bị làm sao?”

“Vĩ Phong nói con suýt chút nữa bị xe đụng, sợ hãi quá mà khóc ngất đi. Cái con bé này, đi đường cũng không cẩn thận, may mắn không có xảy ra chuyện gì, may mắn, may mắn.” Bà Dạ càng nói càng ngen ngào, tay bà nắm chặt tay cô run rẩy chứng tỏ trước đó bà đã rất hoảng sợ.

Cô rất ít khi nhìn thấy bà như vậy. Bình thường bà luôn tỏ ra gắt gỏng với cô, nhưng khi nghe tin cô gặp nguy hiểm, bà cũng rất sợ hãi. Đó là mẹ ruột của cô, người mẹ mà cô đã nhiều lần hồ nghi không có quan hệ máu mủ ruột thịt. Cô cảm động ôm chầm lấy bà.

Ông Dạ nhìn thấy cảnh này chỉ lắc đầu cười tiếp tục xem phóng sự.

Dạ Tuyết Ninh buông bà Dạ ra. Chợt nhớ đến Vũ Vĩ Phong, cô hỏi: “Sao con không thấy Vĩ Phong vậy?”

“Thằng bé sau khi đưa con về thì nói công ty còn có vài việc cần xử lý nên đã đi luôn sau đó rồi.” Bà Dạ nói xong nắm tay cô kéo tới phòng ăn. Để cô ngồi trên ghế còn bà thì đi vào bếp bê mấy món còn lại ra.

Chẳng hiểu sao linh cảm của cô mách bảo rằng anh sẽ không trở lại công ty.

“Sao mình không đợi anh ấy về cùng ăn vậy?”

“Vĩ Phong nói cả nhà cứ ăn cơm trước, nó sẽ ăn ở bên ngoài.” Ông Dạ cầm điều khiển liên tục chuyển kênh, vu vơ đáp một câu.

Cô “à” một tiếng coi như đã hiểu, vươn người bắt đầu xới cơm.

Sau khi khóc một trận rồi ngủ thiếp đi, cô lúc này nhớ lại một cảnh máu tanh cùng mùi thuốc súng đó đã không còn quá đáng sợ nữa. Như cô đã nói từ trước, cô sẽ không bao giờ sợ con người anh.

Đêm xuống, gió thoảng qua, mùi máu tanh lại càng nồng nặc.

Vũ Vĩ Phong tay cầm dao ngẫu hứng xoay hai vòng. Dưới ánh đèn, màu đỏ chói mắt từ con dao từng giọt từng giọt nhỏ xuống hòa vào mặt đất tóa ra thành một đóa hoa thập phần xinh đẹp.

“Làm ơn... tha... tha mạng.” Tiếng thều thào như hết hơi từ dưới vọng lên.

Vũ Vĩ Phong đưa mắt nhìn ba tên anh cho là tội đồ nằm sấp dưới chân mình, mày kiếm hơi nhú lại.

“Thêm mỗi đứa một cái chân đi.” Đứng dựa bên khung cửa, Thiệu Duy Thành tay vuốt vuốt cằm, vô tội nhả ra một câu như vậy.

Ba tên nằm dưới đất nghe anh ta nói, khuôn mặt vốn đã trắng bệch giờ cắt không còn một giọt máu, cơ thể của bọn chúng run lên bần bật, theo bản năng bò về phía sau cách anh ta thật xa.

Mày kiếm Vũ Vĩ Phong chọt giần. Ngay lúc anh ta cho rằng Vũ Vĩ Phong sẽ xuống tay thì chỉ thấy anh vút con dao xuống đất, lấy khăn giấy lau tay rồi xoay người rời đi.

Ba tên nằm dưới đất kia thấy mình ngoài ý muốn thoát khỏi một kiếp nạn đều thi nhau thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ... “Thiệu Duy Thành mồm há hốc có chút không tin vào mắt mình nữa. Chỉ có vậy?

“Phó thủ lĩnh, giờ làm sao?” Đới Thạch một thân véc đen không biết từ đâu bước tới hỏi.

Thiệu Duy Thành lấy tay đẩy cằm dưới lên. Anh ta đưa mắt nhìn ba tên “cảnh sát” của Diêu Huyền bang bắt đầu suy tư. Nghĩ thế nào anh ta cũng thấy có gì đó không đúng. Vũ Vĩ Phong chỉ đòi Liên Hoa ba ngón tay, nay đến ba tên thuộc hạ của Diêu Huyền bang cũng chỉ lấy của chúng mỗi đứa một cái mũi? Đúng là có chỗ nào đó sai sai rồi.

“Phó thủ lĩnh!” Đới Thạch thấy anh ta quá nhập tâm bèn cao giọng.

Thiệu Duy Thành mày rùng nhú chặt, rất muốn giơ chân đạp cho tên tâm phúc của mình mấy đạp. Có phải ngày thường anh dung túng cậu ta quá độ đến lúc cậu ta muốn cười lên đầu anh rồi, phải hay không?

Thiệu Duy Thành trừng Đới Thạch một cái, hắng giọng: “Nếu Vĩ Phong đã không giết chúng vậy thì ném chúng ra ngoài đường tự sinh tự diệt đi.” Nói xong anh ta túm lấy áo khoác cũng rời khỏi.

Đới Thạch không biết mình đã làm gì nên tội mà bị trừng. Hắn ta đưa tay gãi gãi mũi, gượng gạo cười.

Đêm xuống, ngoài trời lác đác mưa thu.

Trong căn phòng một màu tối đen như mực, cửa sổ khẽ khẽ bị đẩy ra, ánh sáng dịu nhẹ theo đó chiếu vào.

Dạ Tuyết Ninh nằm trên giường trở mình mấy lần đều không sao ngủ được. Đã gần nửa đêm rồi mà Vũ Vĩ Phong vẫn chưa về, cô thấy lo...

“Lạch cạch.”

Nghe tiếng động, cô sợ hãi ngồi bật dậy, đang định phi thân xuống giường thì hồ nghi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bắt đu trên bệ cửa sổ, cô không chắc chắn hỏi: “Vĩ... Phong?”

Bóng dáng cao lớn đó nhảy xuống khỏi cửa sổ, đi vào phòng. Vì anh đứng ngược hướng với ánh sáng nên cô không nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng linh tính mách bảo cô rằng, đó là người trong lòng cô đang nghĩ tới.

Vũ Vĩ Phong hơi nghiêng người để ánh sáng bao phủ trọn vẹn thân người anh. Anh bình tĩnh kéo cửa sổ đóng lại, nhẹ nói: “Sao còn chưa ngủ?”

“Sao anh lại trèo cửa sổ?” Dạ Tuyết Ninh không trả lời anh mà hỏi lại.

Vũ Vĩ Phong nào muốn trèo cửa sổ, nếu không phải đêm đã khuya sợ đánh thức ông bà Dạ, anh lại phải bám cột như vậy sao?

Nói mới nhớ, cô từ trên giường phốc dậy bật đèn, kéo tay anh quan sát một lượt từ trên xuống dưới. Nhìn tới ống quần của anh, mặt cô trắng bệch: “Vĩ Phong, anh... bị thương à?”

Vũ Vĩ Phong hồ nghi cúi đầu nhìn thấy ống quần mình có vết máu, chắc là do lúc ở Phong Thành bang bị máu của mấy tên đó dính phải. Anh đang muốn nói không phải thì bắp chân chợt thấy lạnh. Anh mở choàng hai mắt, khó tin nhìn cô gái trước mặt.

Dạ Tuyết Ninh ngồi xồm xuống nền nhà, vén ống quần anh lên cao. Nhìn thấy chân anh không sao, cô thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy tắt điện.

“Lần sau đừng về khuya như vậy nữa. Em sẽ lo.”

Dạ Tuyết Ninh leo lên giường, kéo chăn trùm kín đầu. Cô không hỏi anh ở đâu lại có vết máu đó, cũng không yêu cầu anh giải thích với cô về sự việc sáng nay. Cô cứ thế đi ngủ, biết anh đã bình an trở về phòng cô đã hoàn toàn yên tâm. Con buồn ngủ nhanh chóng kéo đến đưa cô đi gặp Chu Công.

Vũ Vĩ Phong vẫn lặng im đứng giữa phòng, chăm chăm nhìn cô gái trên giường, đáy mắt anh thoáng phức tạp, một hồi lâu sau mới di chuyển đi vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Không khí trong phòng họp bao trùm bởi sự tĩnh mịch đến đáng sợ.

Ngoài trời, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng đáp xuống những đợt nắng dịu như một nàng kiều nữ e thẹn nhảy múa dưới vùng trời nhân gian.

Trong phòng, điều hòa đã được điều chỉnh ở mức trung bình tạo cho người dùng cái cảm giác mát mẻ thoải mái nhất nhưng sao mỗi người họ vẫn cảm thấy lạnh quá vậy nè? Từ lúc sếp lớn xuất hiện tới giờ, trên khuôn mặt điển trai không có lấy một điểm hòa nhã. Xem ra hôm nay lại có người phải chịu xui xẻo rồi.

Đám giám đốc trong phòng sợ tới mức toát mồ hôi hột. Tồn tại trong đó là một số thành viên có thân phận không bình thường và họ là người hiểu vị tổng giám đốc này hơn ai hết. Bên cạnh một tập đoàn đồ sộ, nắm giữ trong tay quyền thần tằm tãi chính thể giới là một Vũ thị hùng mạnh trong cả những phi vụ ngầm. Chính vì biết điều đó nên họ càng tỏ ra sợ hãi. Họ đã từng tận mắt chứng kiến vị tổng giám đốc trẻ tuổi này không một giây do dự xuống tay bắn chết một cấp dưới vì hành vi vô lễ nhất thời. Hành động anh dũng của người đó về sau được người trong công ty đồn thổi là anh hùng rom - gan to tày đình.

Vũ Vi Phong tay gõ nhịp trên mặt bàn, hơi dựa vào lưng ghế. Đôi mắt sắc bén sáng như chim ưng lạnh lùng đảo quanh một lượt toàn thể cấp dưới, trên khuôn mặt tuấn tú không có lấy một điểm tức giận: “Tồn thất 15 tỷ?”

Đám người kia nét mặt tái xanh, không giám ho he lấy nửa lời dù đó là việc trả lời cho câu hỏi của tổng giám đốc bởi họ ý thức được làm vậy đồng nghĩa với việc tự tìm đến cái chết.

Vũ Vi Phong bình tĩnh nhìn một mảnh yên tĩnh trước mặt, môi anh cong lên, nhàn nhạt cười. Vị tổng giám đốc này của bọn họ sở hữu một khuôn mặt đẹp vượt xa minh tinh, duy nhất không bao giờ biết cười. Mỗi lần anh cười là một lần có người gặp họa.

Trong phòng yên tĩnh đến một cây kim rơi xuống cũng tạo thành một tiếng động lớn. Vũ Vi Phong từ từ siết chặt khớp tay, đôi đồng tử màu trà đào quanh chợt dừng lại ở một người đàn ông trung niên ngồi tít lỏi ra vào. Theo báo cáo trước đó, ông ta tên Tang Tịch, là người phụ trách dự án đầu tư lần này.

Khuôn mặt Tang Tịch trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt. Đôi chân ông ta run rẩy đặt dưới gầm bàn.

Vũ Vi Phong vẫn không thôi nhìn Tang Tịch, đôi chân anh vắt chéo tỏ rõ sự quyền uy của một vương tử, không cho phép đôi phương coi thường.

“Tồn thất 15 tỷ?” Anh lần nữa hỏi lại.

“Rầm.”

Tang Tịch vì quá sợ hãi mà trượt khỏi ghế ngã ngồi vào gầm bàn. Ông ta lồm cồm bò dậy lại nghe Vũ Vi Phong nói: “Lần sau là 30 tỷ?”

“Chuyện này sẽ không có lần sau, xin ngài hãy cho phép tôi được một lần lấy công chuộc tội. Cầu xin ngài!” Ông ta khẩn thiết nhìn vào mắt anh, nhói lên một tia hy vọng.

Vũ Vi Phong hoàn toàn không có dập tắt một chút hy vọng cuối cùng của ông ta. Môi anh hơi cong lên, nhàn nhạt cười: “Cắt giảm bốn năm tiền lương, hy vọng lần tới ông sẽ không làm tôi thất vọng. Nếu không, ông biết hậu quả rồi đấy.”

Mọi người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm. Thấy may mắn nhất vẫn phải kể đến vị tổng giám đốc tên Tang Tịch kia, may mắn thay hôm nay ông ta không phải bỏ xác tại nơi này. Là một phần của Vũ thị, mỗi người ngồi tại đây đều biết, để tồn tại ở Vũ thị họ phải đặt cược cả tính mạng của mình. Dù vậy, mỗi tháng số người nộp đơn xin việc làm vẫn cao ngất cả một văn phòng. Đơn giản là vì số tiền mà tập đoàn bằng lòng chi trả cho một tháng lương của nhân viên chính thức cao gấp mười đến hai mươi lần những công ty quy mô lớn khác, ngoài ra những hộ gia đình có con cái dưới mười tám tuổi sẽ được tập đoàn bao nuôi miễn phí, nhưng đổi lại Vũ thị chỉ yêu cầu lòng trung thành tuyệt đối từ phía họ.

“Tan họp.” Anh khẽ khép đôi đồng tử lại, nhàn nhạt buông một câu.

Đám người trong phòng vừa nghe được hai từ “tan họp” như được giải thoát, vội vàng thu dọn đồ đạc, chỉ hận một nỗi không thể biến mất ngay tại chỗ.

Trong phòng họp rất nhanh chỉ còn lại mình Vũ Vi Phong. Ánh sáng từ bảng điện từ rọi xuống khuôn mặt anh, Vũ Vi Phong đưa tay day nhẹ huyệt thái dương, nhàn nhạt nói: “Còn thập thò?”

Dạ Tuyết Ninh nấp ở ngoài cửa, thận trọng thò đầu vào. Bỗng chợt nghe bên trong vọng ra âm thanh lười biếng của ai đó. Cô gãi gãi mũi, tay nắm chặt vạt áo, chậm rãi lết vào.

Không tình nguyện lắm, Vũ Vi Phong nâng cao hàng mi dài để lộ đôi đồng tử màu trà xăm, anh nhìn cô, đưa tay nhẹ vẫy: “Qua đây.”

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp đôi mắt bò câu xinh đẹp, ngoan ngoãn bước tới.

Vũ Vĩ Phong dùng chân khều một chiếc ghế bên cạnh, anh kéo tay cô ngồi xuống, khẽ hỏi: “Hôm qua không phải rất sợ sao? Sao hôm nay đã đi làm rồi?”

Sáng nay lúc anh tỉnh dậy thấy người bên cạnh vẫn còn cấn rắng cùng Chu Công giằng co đánh cờ. Nhớ lại một màn máu tanh xảy ra ở Vọng Nguyệt ngày hôm qua, anh phá lệ cho cô nghỉ phép một ngày. Không ngờ sáng hôm nay đến công ty vẫn thấy bóng dáng cô lượn lờ.

Dạ Tuyết Ninh dịch mông chỉnh lại tư thế ngồi, đem ly cà phê của Vũ Vĩ Phong uống một hơi cạn sạch, cô mới chậm rãi đáp: “Hôm nay đã không còn sợ nữa rồi.”

“Ồ.” Anh làm bộ kinh ngạc nhưn một bên mày, tay xoa xoa môi: “Vậy cũng không biết ai hôm qua khóc lóc mượn áo anh lau nước mắt?”

Mặt cô “bùm” một cái đỏ như đất khi, xua xua tay gượng cười: “Nước mắt có muối rất tốt trong việc giúp tẩy trắng áo.”

Vũ Vĩ Phong nheo một bên mắt, đưa tay nâng cằm cô, mặt áp sát: “Không bằng em đổ cả túi muối vào đi. Hiệu quả biết đâu còn tốt hơn?”

Dạ Tuyết Ninh đã chuẩn bị hết tất cả trường hợp để phản bác, lại không nghĩ đến anh sẽ sử dụng mỹ nam kế trên người cô. Cô mở lớn hai mắt, ngây ngơ nhìn khuôn mặt phóng to trước mặt. Vô tâm vô phé hai tay ôm lấy mặt anh, cười hề hề: “Hảo soái ca!”

Vũ Vĩ Phong đen mặt, gạt tay cô ra: “Không vui gì cả.”

Ý định ban đầu của anh là hỏi tội cô vô lễ với áo sơ mi của mình, kết quả cuối cùng tội thì vẫn chưa hỏi được mà sắc thì đã bị cướp cả khối. Anh đưa tay bóp trán, đoạn đứng dậy bỏ đi.

Mất thấy khuôn mặt “hảo soái ca” trước mặt đột nhiên biến mất, cô giật mình một cái, tay lau vội nước miếng, “vèo” một cái chiếc ghế xoay mạnh mẽ xoay tít mà người ngồi trên đó đã chẳng còn thấy đâu.

Vũ Vĩ Phong đi thẳng về phòng làm việc, Dạ Tuyết Ninh đi sau tiện tay giúp anh đóng cửa. Đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông, Dạ Tuyết Ninh cúi đầu nhìn qua màn hình, không nhanh không chậm bắt máy: “Alo?”

Tiếng Thiệu Duy Thành trầm thấp truyền tới: “Cô rảnh không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì lớn, chỉ là hôm qua chưa mời cô được một bữa đoàn hoàng cô đã bỏ đi rồi, bằng không hôm nay cô đã rảnh, tôi đền bù cô?”

Dạ Tuyết Ninh chần chờ một chút, nghĩ mình nên tận dụng bữa cơm này mời lại anh ta, cô liền gật đầu: “Được!”

Đầu dây bên kia, giọng Thiệu Duy Thành thấp thoáng ý cười: “Vậy lát nữa tôi gửi địa chỉ nhà hàng cho cô.”

Dạ Tuyết Ninh đang định nói, tốt nhất đừng có là nhà hàng Vọng Nguyệt thì đối phương đã cúp máy. Cô trừng mắt, bực bội đem điện thoại phi lên bàn, đặt mông ngồi xuống ghế. Đột nhiên Vũ Vĩ Phong hạ bút, đặt chồng văn kiện đã kí sang một bên, nhàn nhạt nói: “Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta ra ngoài dùng bữa.”

Khuôn mặt Dạ Tuyết Ninh vẩn vơ. Mẹ nó, anh trước không nói, sau không nói lại lựa đúng lúc này để nói. Nhưng... đừng đùa, một bên là ăn cơm với Vũ Vĩ Phong, bên kia là ăn cơm với Thiệu Duy Thành, không cần nghĩ cũng biết cô sẽ chọn ai.

Dạ Tuyết Ninh vội túm điện thoại như túm vàng, một giây đã biến mất khỏi phòng: “Chờ em một phút.”

Vũ Vĩ Phong nhú chặt chân mày, không rõ cô gái này muốn làm gì.

Tròn một phút sau, cô mở cửa bước vào phòng, khuôn mặt phúng phính treo nụ cười rạng rỡ: “Em chuẩn bị xong rồi, mình đi.”

Ánh nắng buổi chiều chiếu chênh vênh, trong một quán kem lụp xụp bên lề đường, Dạ Tuyết Ninh đưa tay chống cằm háo hức chờ đợi ly kem của mình.

“Nhiều năm rồi mà thói quen ăn uống của em vẫn vậy!” Hiên Chấn Nam khoanh gọn hai tay nhìn Dạ Tuyết Ninh ăn, thỉnh thoảng đưa lời gọi chuyện.

“Nói mới nhớ, anh và Vân Anh quen nhau cũng không nói với em một tiếng, có phải hai người đã không còn coi em là bạn rồi, phải hay không?” Cô trừng lớn hai mắt, làm bộ tức giận “hừ” một tiếng. Nếu hôm nay không phải đi ăn cơm với Vũ Vĩ Phong vô tình bắt gặp, cô sợ là mình sẽ còn bị giấu dãi dài.

“Được rồi đừng tức giận nữa, bữa nay anh mời, chịu chưa?” Hiên Chấn Nam mỉm cười dịu dàng, hào phóng đẩy thêm ly kem của mình tới trước mặt cô: “Em lo mà ăn cho bẻ bụng đi kéo lại nói anh keo kiệt.”

“Ai ui.” Nụ cười trên môi Hiên Chấn Nam đột nhiên cứng đờ, tay xoa xoa eo, uất ức nhìn bạn gái: “Vân nhi, sao lại véo anh?”

“Không cho phép anh xài tiền lung tung.”

Vâng, con bạn cô - Vân Anh đứng trước tình huống bạn trai cô ấy mời cô một bữa kem thì được liệt vào tội xài tiền lung tung? Dạ Tuyết Ninh đầu đầy hắc tuyến, ngáp ngừng không biết nói sao cho phải.

“Em à, nhẹ tay một chút, nhẹ... nhẹ thôi. Anh đau!” Hiền Chấn Nam chân chó nắm tay Vân Anh cầu xin tha thứ.

Dạ Tuyết Ninh dờ khóc dờ cười chống cằm nhìn. Nhớ lại thời đại học, anh học trên cô và Vân Anh một khóa. Là học trò cưng của nhiều thầy cô giáo và là khuôn mặt điển trai của trường. Xung quanh anh lúc nào cũng có con gái vây quanh nhưng chẳng hiểu sao lúc đó anh lại để ý tới cô. Bây giờ nhìn lại, anh và Vân Anh mới thật sự là một đôi hoàn hảo.

“Phải rồi Chấn Nam, anh cũng làm ở Vũ thị sao?” Cô hỏi vậy là bởi hôm nay nhìn thấy anh gật đầu chào hỏi với Vũ Vi Phong.

Hiền Chấn Nam ngẩn người, Vân Anh cũng sững người, hình như cô ấy chưa hay việc này.

Anh là nhân viên mặt của Vũ thị, hay nói chính xác hơn là Phong Thành bang. Đầu thể nói cho hai người trước mặt biết điều đó được, rất có thể sẽ làm liên lụy tới họ. Anh không nên...

Hiền Chấn Nam cười trừ, như có như không làm một cái gật đầu. Anh hỏi: “Em có quan hệ gì với thù... à tổng giám đốc vậy?”

“Thanh mai trúc mã.” Cô không chút suy nghĩ trả lời, báo hại Hiền Chấn Nam kinh ngạc, Vân Anh thì thảm thương trực tiếp té ghế.

Cô đâu thấy việc này có gì đáng kinh ngạc? Nhưng nhìn phản ứng của Vân Anh, ừm, cô chợt nhớ mình chưa từng hướng con bạn kể chuyện này thì phải.

Cô gãi gãi mũi, tội lỗi vội cúi đầu.

Vân Anh khó khăn bám tay ghế đứng dậy, đưa tay chỉ vào mũi cô, lắp bắp hồi lâu cũng không nói được một câu hoàn chỉnh: “Tao... thù...”

Đầu Dạ Tuyết Ninh cúi thấp lại càng ra sức cúi thấp, cô đưa tay quạt quạt, bỗng cảm thấy ngoài trời nóng hơn bình thường thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: Hộp đêm Mị Cảnh

Ánh nắng buổi sớm nhường chỗ cho những đám mây xám ngày. Trông những đám mây đen ùn ùn kéo về, Dạ Tuyết Ninh nhắm mắt, tâm trạng tự nhiên khó chịu, muốn tìm một chỗ nào đó chuẩn bị tránh mưa.

Cô tá túc trước cửa một tiệm tạp hóa nhỏ, mở máy ảnh lên nghiêm túc xem lại một loạt những thành quả hôm nay của bản thân, suốt cả một chặng sáng cô mới chỉ chụp được ba tấm ảnh ăn ý, quả thật là quá ít.

Dạ Tuyết Ninh phiền não tắt máy đem đi cất vừa lúc điện thoại cô đổ chuông, mắt thấy người gọi điện tới là Thiệu Duy Thành, chân mày cô nhăn lại.

“Alo?”

“Cô hiện tại có rảnh không?” Tiếng Thiệu Duy Thành trầm thấp có từ tính truyền tới.

Dạ Tuyết Ninh vo đầu phiền não một hồi, đoán rằng anh ta lại muốn mời cô ăn cơm, cô dứt khoát nói dối: “Không rảnh.”

“Vậy khi nào rảnh tới Mị Cảnh tìm tôi, tôi mời cô uống cà phê.” Thiệu Duy Thành vẫn chậm rãi nói. Trước thái độ của cô, anh ta không có lấy một điểm tức giận.

Miệng cô kịch liệt co rút, mắt cô kịch liệt co rút, đến khuôn mặt cô cũng muốn kịch liệt co rút luôn. Bộ anh ta cuồng tiêu tiền à? Thế nào lại cứ muốn tiêu tiền trên người cô? Không đúng, có cái gì đó không đúng ở đây...

Dạ Tuyết Ninh quay ngoắt người, lệ cô rơi đầy mặt, cô thế mà đã quên mình đang tránh mưa bên cạnh Mị Cảnh. Tình huống này cũng quá cầu huyết đi. Xuyên qua màn mưa thấy Thiệu Duy Thành đang đứng ở cửa ra vào hướng cô nhìn tới, Dạ Tuyết Ninh cơ miệng co cứng, não bộ ngừng hoạt động, quên cả bịa lời giải thích.

Thiệu Duy Thành thấy cô nhìn qua, môi anh ta hơi nhếch lên, bật cười: “Tôi đã nói rồi mà, chúng ta rất có duyên.”

Duyên cái em gái anh. Đương nhiên câu này cô chỉ thầm nghĩ chứ không dám nói ra.

Cô giờ tay gãi gãi mũi, cười hề hề hai tiếng, cất điện thoại, lấy túi xách che đầu phi tới: “Sao ở đâu tôi cũng gặp anh vậy?”

“Ý trời.” Thiệu Duy Thành mỉm cười, vui vẻ đến nỗi hai mắt cũng cong lên.

Dạ Tuyết Ninh vỗ trán, gạt đề tài này sang một bên, bắt đầu xuất bản lời nói dối: “Tôi đang trong giờ làm việc nên vừa rồi mới nói không rảnh, anh thông cảm, thông cảm nha?”

Thiệu Duy Thành vuốt cằm suy tư, hình như đang thăm dò xem trong lời nói của cô có bao nhiêu phần là thật lòng.

Dạ Tuyết Ninh giọng gao kéo khỏe miệng cười, cố gắng tỏ ra mình đang nghiêm túc lại chẳng ngờ người ta chỉ nhìn mình vốn không hề có suy nghĩ nào. Cô nghe trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ, nghi ngờ ngẩng lên: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Dạ Tuyết Ninh khỏe miệng co quắc, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Thiệu Duy Thành nắm tay cô kéo vào bên trong. Mì Cảnh là hộp đêm nổi tiếng nhất ở thành phố A, nó có cái gì đó khác hoàn toàn với những hộp đêm khác và quan trọng là nó không mở cửa ban ngày, Mì Cảnh không mở cửa mà Thiệu Duy Thành vẫn vào được mới vi diệu chứ. Còn nữa, ở cái nơi này kiếm đâu ra cà phê? Kiếm đâu ra cà phê a?

“Lần đầu cô tới đây phải không?” Thiệu Duy Thành quan sát vẻ mặt cô, anh ta tự hào hỏi. Đơn giản Mì Cảnh là một phần của Phong Thành bang, Dạ Tuyết Ninh chưa bao giờ tới đây cũng không có gì lạ bởi vào Mì Cảnh phải xuất trình thẻ thành viên, mà thẻ này không phải ai muốn có đều có được.

Dạ Tuyết Ninh tròn mắt, há hốc mồm vẫn chưa thể thích ứng được việc mình đang đứng trong hộp đêm xa hoa bậc nhất thành phố A này. Cô tự nhiên rất khâm phục người nào lập nên nó, hẳn phải là một thiên tài.

Vì Mì Cảnh đang ở giờ giới nghiêm đóng cửa nên bên trong đa phần là nhân viên, chỉ có điều...

Dạ Tuyết Ninh mây đen đầy đầu, cố gắng liên tưởng cũng liên tưởng không ra lại có loại nhân viên nào ăn mặc như xã hội đen thế này khiến cô không còn dám liếc mắt lung tung nữa. Đột nhiên thấy mấy “nhân viên” đi ngang qua hướng Thiệu Duy Thành cúi người, cô hỏi: “Thiệu Duy Thành, anh làm gì ở đây?”

Thiệu Duy Thành ngập ngừng một hồi mới nửa đùa nửa thật cười: “Phục vụ khách.”

Anh ta chợt dạ ho khan hai tiếng mặc dù trong lòng vẫn luôn tự nhủ mình hoàn toàn không nói dối. Dù chức vụ có cao tới đâu, chỉ cần người đó còn kinh doanh thì vẫn phải phục vụ khách hàng, không phải sao? Ừm, hình như có chỗ nào đó sai sai, nhưng thôi mặc kệ cứ cho là đúng đi.

“Ông chủ Thiệu, ngài Vũ đã tới.”

Thiệu Duy Thành mặt mày méo xệch. Đó, anh ta đã bảo có chỗ nào đó sai rồi mà. Thiệu Duy Thành giờ chân đạp tên thuộc hạ, lại hất hăng phát hiện ra tên đó sớm đã ôm thân chuẩn mất dạng. Anh ta sờ sờ tai, ngập ngừng thu chân về, lại chẳng dám quay đầu đối diện với Dạ Tuyết Ninh.

Dạ Tuyết Ninh híп trông mắt nguy hiểm, tức giận cầu mạnh cánh tay Thiệu Duy Thành khiến nó hằn lên vài dấu mèo cào dài. Anh ta là giám đốc thế nào lại nói mình là nhân viên phục vụ? Từ khi nào hộp đêm lại có cấp bậc giám đốc phục vụ rồi? Hừ, trắng trợn nói dối cô.

Thiệu Duy Thành nháu mày nhin đau không dám nổi dậy. Lại nói trước mặt anh ta toàn thể đều là thuộc hạ Phong Thành bang, nếu anh ta kêu lên... Không, không, như vậy thì còn đâu đáng về uy nghiêm của anh ta nữa! Vẫn là nên nhin đi.

Dạ Tuyết Ninh sau một hồi mười lăm phút xuống tay ác độc cũng chịu ngừng lại, chợt nhớ mới rồi ngoài cửa mình cũng nói dối như vậy liền giả bộ ho khan hai tiếng, hướng anh ta cười hề hề.

Khuôn mặt Thiệu Duy Thành vì nhin đau mà vặn vẹo, cúi đầu nhìn cánh tay bị ai đó chà đạp đến ửng đỏ của mình, mày rùng nháu chặt: “Dạ Tuyết Ninh, cô xuống tay thật ngoan độc.”

Dạ Tuyết Ninh mặt dày đạt tới mức độ của Vạn Lý Trường Thành, khoác tay cười tươi: “Thiệu thiếu gia quá khen, quá khen rồi.”

“Khách sáo rồi.”

“Nên vậy.”

Thiệu Duy Thành mặt đen đến lợi hại. Cả đời anh ta sống hai mươi chín năm qua cũng chưa từng gặp qua ai không biết xấu hổ như vậy. Cuối cùng vẫn là Thiệu thiếu gia cúi đầu nhận thua trước.

Anh không dễ gì hẹn gặp cô nên một hai nhất quyết không chịu buông tha, cưỡng ép cô theo anh ta đi gặp bạn.

Dạ Tuyết Ninh dờ khóc dờ mếu, chung quy vẫn là muốn khóc, cô với anh ta anh em thì không, tình nhân lại càng chẳng phải, thế nào mà anh ta cứ bám dính lấy cô thế?

Trước quyền uy của Thiệu thiếu gia, Dạ Tuyết Ninh không thể làm gì khác hơn là làm một cái đuôi mặt dày bám theo.

Thiệu Duy Thành dẫn cô đi hết dãy hành lang, tới một khúc cua thì quẹo vào. Cửa phòng không khóa, anh ta bước vào trước, thấy Dạ Tuyết Ninh vẫn đứng bên ngoài liền túm tay cô kéo vào luôn.

“Tối rồi à?” Thiệu Duy Thành nắm tay cô ngồi xuống ghế. Không màng người đối diện là ai, tự nhiên rót cho bản thân một ly rượu.

Không có tiếng trả lời. Đối phương vẫn ngồi trên ghế, cặp chân dài vắt chéo, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi. Anh ngồi đó, lạnh lùng mà lạnh nhạt, cao ngạo đầy uy quyền. Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh đẹp tựa ngọc tạc thấp thoáng cái nhú mày, chỉ là giọt lệ nơi đuôi mắt kia vẫn không ngừng tản ra mị hoặc.

Dạ Tuyết Ninh ngậm ngẫn cả người, não bộ rối cuộc đòi đình công: “Vĩ Phong?”

“Cô biết cậu ta à?” Thiệu Duy Thành sắc rượu, vội vàng buông ly xuống hỏi. Phải biết Vũ Vĩ Phong thuộc tầng lớp nào, một nhân viên quen như Dạ Tuyết Ninh mà có thể quen biết Vũ Vĩ Phong thì có thể không lạ sao?

Dạ Tuyết Ninh ngượng ngùng, len lén nhìn người đàn ông trước mặt, thấy anh không có ý phản đối cô mới dám thành thật trả lời: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã.”

“Phụt.” Thiệu Duy Thành vội vàng lấy giấy lau sạch rượu mới bị anh ta phun ra. Đoạn quay sang Vũ Vĩ Phong, kinh ngạc há hốc mồm.

Vũ Vĩ Phong làm ngơ không thấy ánh mắt này của Thiệu Duy Thành, anh liếc mắt nhìn cô, rồi lại nhìn cái tay đang nắm chặt của hai người, trong lòng tự nhiên nhói lên một cái không rõ ràng.

Anh ngập ngừng đem ánh mắt thu về, như không có chuyện gì lên tiếng: “Làm sao em lại ở đây?”

Dù biết Vũ Vĩ Phong sẽ không ghen nhưng cô vẫn không kìm được cảm giác chột dạ, vội vàng giật khỏi tay Thiệu Duy Thành: “Em.. “

Sau một hồi cố gắng bình tĩnh lại, Thiệu Duy Thành đơn giản nghĩ cô đang ngại, cũng không làm khó cô: “Là tôi đưa cô ấy tới.”

Hộp đêm Mị Cảnh không phải người bình thường như cô có thể vào. Ở nơi này, chuyện gì cũng có thể xảy ra không riêng gì tình một đêm.

Vũ Vĩ Phong ánh mắt phức tạp nhìn cô, không hiểu sao trong lòng tự nhiên muốn nổi giận. Thiệu Duy Thành đưa cô đi cô liền đi? Cũng không màng xem đó là nơi nào? Vũ Vĩ Phong cảm thấy lo lắng, nhưng anh luôn cho rằng đó là anh quan tâm cô như một đứa em gái. Phải rồi, như một đứa em gái!

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa, người bên ngoài kính cẩn thưa: “Ông chủ Thiệu bên dưới có mấy kẻ tự xưng là người của Diệu Huyền bang tìm đến gây chuyện.”

Diệu Huyền bang? Cả Vũ Vĩ Phong và Thiệu Duy Thành cùng lúc nhú chân mày. Theo sự hiểu biết của bọn họ, không thể nào là người của Diệu Huyền bang được. Mặc dù Liên Hoa là người ngang ngược, có thù tất báo, nhưng lời nói đáng tin. Cô ta đã nói một tuyệt đối sẽ không nói hai. Vậy thì rốt cuộc là kẻ nào đứng sau dàn xếp vụ này?

“Để tôi xuống xem thử.” Thiệu Duy Thành vừa nói xong đã lập tức biến mất.

Dạ Tuyết Ninh bản tính hiếu động song bẩm sinh đã thích chốn đông người, nghe vậy cũng vội chạy theo.

Vũ Vĩ Phong vừa muốn ngăn cản nhưng đã muộn, nhìn cánh cửa đóng sầm, gân xanh trên trán anh cuộn cuộn nổi lên.

“Ông chủ Vũ, ngài cũng đi luôn chứ?”

Vũ Vĩ Phong đưa tay bóp trán. Cơ thể anh phút chốc tản ra khí lạnh.

Đi! Phải đi chứ! Không đi ngộ nhờ Dạ Tuyết Ninh có mệnh hệ gì anh làm sao hướng ông bà Dạ ăn nói đây? Nhưng trước khi đi anh cần phải gọi một cú điện thoại đã.

Nhìn sắc mặt Vũ Vĩ Phong, hán ta sợ hãi run rẩy, lệ rơi đầy mặt. Nếu biết ông chủ Vũ cũng ở đây, có đánh chết hán ta cũng không muốn lên thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dạ Tuyết Ninh bị thương (1)

Chương 13: Dạ Tuyết Ninh bị thương (1)

Thiệu Duy Thành không vội lộ diện, anh ta đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống đại sảnh. Ánh mắt sáng như báo đêm đảo quanh một vòng nhanh chóng nắm bắt tình hình. Theo như những gì anh ta thấy được thì bên dưới có khoảng mười tên thân hình to cao, bụi bặm, đứng đầu là một người phụ nữ trông có vẻ nhỏ nhắn, vây quanh là đám thuộc hạ của anh.

Thiệu Duy Thành cẩn thận đánh giá người phụ nữ trước mắt, cô ta nếu đã là lão đại của đám người này vậy thì thân thủ hẳn không tầm thường.

Một tên đàn em bước lên ghé tai cô ta nói: “Liên Hoa tỷ tỷ, em thấy ông chủ của bọn chúng chính là đang khinh thường chúng ta mới không chịu xuất đầu lộ diện.”

Liên Hoa? Thiệu Duy Thành cảm thấy hơi buồn cười. Ở đâu lại lôi ra một à Liên Hoa nữa vậy? Tính đóng thế?

Anh ta vuốt cằm suy tư, trước mặt là một người phụ nữ cao gầy, thân bình bốc lửa được ôm gọn trong chiếc đầm đỏ ngắn chưa tới đầu gối. Quan trọng là... Thiệu Duy Thành đưa ánh mắt dừng lại trên bàn tay thon dài năm ngón sơn bóng nhẫy của cô ta... à ta không thiếu ba ngón tay nào!

Ồ hắc đạo, nữ xã hội đen khiến người nghe phải khiếp sợ, nếu Liên Hoa nhận đứng thứ hai không ai dám đứng thứ nhất. Danh tiếng của cô ta tuy vang xa nhưng lại chẳng mấy ai từng thấy mặt. Vì vậy người muốn giả mạo Liên Hoa cũng không phải chỉ có người này. Thông tin về Liên Hoa gần như đều bị phong tỏa, nếu không phải năm đó Vũ Vĩ Phong đuổi cùng giết tận Hắc Xã bang vô tình cứu về một mạng của cô ta có khi đến nay Phong Thành bang lớn là vậy cũng chẳng biết tới cái người tên Liên Hoa này.

“Liên Hoa” nghe tên đàn em của mình tường trình, bình tĩnh phát tay cho hắn ta lui xuống, chậm rãi đốt một điếu thuốc tiếp tục ngồi đợi.

Trong lòng Thiệu Duy Thành thầm coi thường nhìn người phụ nữ ngồi dưới sảnh. Cô ta đến Mị Cảnh của anh kiểm chuyện chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới việc sẽ phải đánh nhau sao mà mặc đồ như vậy? Là cô ta quá tự tin về thực lực của mình? Hay là đang coi thường Thiệu Duy Thành - anh?

Mị Cảnh được xây trên diện tích rộng trải dài. Từ lầu hai có thể quan sát toàn bộ quang cảnh dưới sảnh lớn. Như người ta vẫn nói, con người chẳng biết khi nào mình thật sự to gan. Dạ Tuyết Ninh có vờn người ra ngoài lan can, chưa thấy rõ mặt của cô gái bên dưới, cô cố vờn xa hơn chút nữa. Một phút bất cẩn đặt tay vào khoảng không, cô sợ hãi nhất tị mắt, trống ngực đập bùm bùm. Cô sẽ không phải cứ như vậy mà chết chứ? A, chết kiểu này cũng quá mất mặt đi!

Bất ngờ, một lực lớn kéo mạnh cô về phía sau. Trong khoảnh khắc thoát chết, Dạ Tuyết Ninh thầm cầu tạ chín phương trời mười phương đất. Cô cứ thế xen chút nữa được diện kiến lão Từ Thần già rồi. Nghịch ngu! Đúng là nghịch ngu mà! Cô thầm mắng mình trong lòng.

Thiệu Duy Thành buông tay ôm cô ra. Trong lòng xẹt qua tia lo lắng, nhíu mày: “Ngu vậy! Ai bảo cô bắt đu trên đây?”

Dạ Tuyết Ninh đầu đầy hắc tuyến. Nhưng nghĩ lại thấy lời anh ta nói cũng không phải không có lý. Cô cắn môi, đành dè nén tức giận xuống vậy.

Thiệu Duy Thành vừa lo lắng vừa tức giận trông thấy dáng vẻ này của cô đột nhiên bật cười: “Chẳng lẽ tôi nói sai à?”

“Không sai!” Dạ Tuyết Ninh cọ cọ mũi giày, cơ hồ phát ra tiếng muỗi kêu.

Trong lòng Thiệu Duy Thành đột nhiên sảng sảng như mặt hồ phẳng lặng chợt lướt qua một cơn gió, anh ta đưa tay muốn xoa đầu cô nhưng lại bị cô né tránh, có chút thất vọng thu tay về, khẽ nói: “Cô đừng đứng đây nữa, nguy hiểm lắm, quay trở về phòng đi.”

Dạ Tuyết Ninh nhìn anh ta muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Không phải cô không muốn để Thiệu Duy Thành xoa đầu mà vì đó là quyền lợi của Vũ Vĩ Phong, cô không muốn có ai cùng anh ngang hàng trong lòng cô.

Mọi người dưới sảnh vẫn đang vây người chợt nghe tiếng bước chân trầm ổn dội tới, không ai bảo ai cùng đưa mắt nhìn qua.

Thiệu Duy Thành từ lầu hai đi xuống, ánh mắt sáng lạnh như báo đêm liếc nhìn từng người một bên dưới. Anh ta đi tới đâu, khí chất vương từ lan tỏa tới đó.

Nhân viên của Mị Cảnh thấy Thiệu Duy Thành xuất hiện, đồng loạt hướng anh ta cúi đầu: “Ông chủ Thiệu.”

“Liên Hoa” biết người mình muốn tìm đã xuất hiện liền buông điếu thuốc đang hút dở xuống, đứng dậy đi tới: “Tai nghe không bằng mắt thấy. Không ngờ ông chủ Thiệu đây còn đẹp trai, tuấn mỹ hơn cả những gì người ta vẫn thường đồn đại.”

Nghe đồn? Vậy cô ta chẳng lẽ chưa từng nghe qua, kiểm chuyện với người của Phong Thành bang, kết cục sẽ không mấy tốt đẹp?

Thiệu Duy Thành ngoài cười nhưng trong không cười, chậm rãi dựa lưng vào quầy bar: “Liên Hoa tiểu thư đúng là rảnh rỗi hơn người thường, tiểu thư không tận dụng thời gian chạy trốn khỏi sự truy nã của cảnh sát mà lại tới Mị Cảnh tìm Thiệu Duy Thành, tôi nói chuyện?”

Truy nã?

“Liên Hoa” nét mặt co cứng, nghi ngờ nhìn tên thuộc hạ đứng bên cạnh, cẩn thận dùng ánh mắt dò hỏi.

Một màn này đập vào mắt Thiệu Duy Thành khiến anh ta cong khố môi cười đắc ý. Cô ta dám đóng giả là Liên Hoa lại không cho người đi điều tra qua người tên Liên Hoa thật đó? Có vẻ thú vị rồi đây!

Cảm giác được hấn ta trốn tránh ánh mắt của mình, “Liên Hoa” rớt cuộc cũng tin những gì Thiệu Duy Thành mới nói kia tất cả đều là sự thật. Cô ta nắm tay che miệng ho khan một tiếng giả bộ bình tĩnh, trên mặt như không có chuyện gì khê cười: “Cũng không phải là chuyện mới ngày một ngày hai. Nếu Liên Hoa tôi dễ bắt như vậy thì giờ nào còn mạng ngồi đây cùng ông chủ Thiệu nói chuyện phiếm?”

Thiệu Duy Thành trong lòng thâm vồ tay trước sự nhanh trí của cô ta. Người phụ nữ này, đúng là không đơn giản.

Anh ta cười nói: “Nhưng tôi lại nghe đồn Liên Hoa tiểu thư mấy ngày trước vì một số việc mà mất ba ngón tay?”

Liên Hoa: “Ông chủ Thiệu cũng nói là nghe đồn, vậy tin đồn có mấy phần là đáng tin?”

Thiệu Duy Thành: “Tiếc rằng chuyện này có vẻ là thật!”

Liên Hoa: “Tôi cũng không phải cô ta làm sao biết là thật hay giả... “

Thiệu Duy Thành: “... “

“Hoắc tiểu thư... “ Thuộc hạ của cô ta vội lên tiếng nhắc nhở, nhưng ngu ở chỗ tên đó cũng nhanh mồm tiết lộ danh tính của “Liên Hoa” giả mạo.

Vị Hoắc tiểu thư kia nói đến đó đột nhiên nghẹn lại. Mới nói chưa quá bốn câu thế nào đã bị bại lộ rồi?

Họ Hoắc? Chẳng lẽ là con gái của Hoắc Chi, Hoắc Doanh Doanh?

Ở thành phố A này họ Hoắc tương đối ít. Ngoài Hoắc gia đó ra cũng không tìm được nhà nào mang họ Hoắc thứ hai. Lại nói về Hoắc Chi, ông ta thường xuyên qua lại giữa hai giới hắc bạch, duy nhất chưa bao giờ gây thù kết oán với hắc đạo, như thế nào hôm nay lại có gan để con gái đến Mị Cảnh của anh ta gây chuyện đây? Chẳng lẽ là chê mình sống quá tẻ nhạt? Muốn làm chút chuyện gì đó cho vui nhà vui cửa?

Thiệu Duy Thành híip trông mắt nguy hiểm gạt tất cả đồ trên quầy bar xuống sàn. Mặc kệ cô ta họ Hoắc hay họ Thoắt, có lá gan tìm anh gây tội thì tốt nhất nên chuẩn bị thêm một lá gan lát chịu tội đi.

Tiếng thủy tinh rơi xuống sàn vỡ vụn dọa Hoắc Doanh Doanh nét mặt tái xanh. Cô ta sợ hãi lùi ra sau lưng tên thuộc hạ nhà mình, cơ thể run rẩy.

Thiệu Duy Thành nhíu chặt mày rùng, cảm thấy trước đó mình đánh giá người phụ nữ này quá cao. Hóa ra này giờ cô ta ở trước mặt anh đóng kịch, giờ không phải chỉ là tiếng cốc vỡ cũng dọa cô ra run lấy bầy đó sao?

Thiệu Duy Thành giận quá hóa cười, vừa giơ chân liền đập gãy một chiếc ghế: “Khá khen cho một Hoắc Doanh Doanh, cô lại dám ở trước mặt tôi giờ trò?”

“Anh... anh cũng biết tôi là con gái của Hoắc Chi, chẳng lẽ anh không sợ?” Hoắc Doanh Doanh dù sợ chết nhưng vẫn cố làm cao.

“Sợ? Trên đời này lại có thứ gì có thể làm Thiệu Duy Thành tôi phải sợ sao?” Anh ta cười khẩy, vẻ mặt kiêu ngạo coi trời bằng vung.

Hoắc Doanh Doanh không biết nghe thấy điều gì, sợ hãi ngã ngồi ra sàn, mặt cô ta trắng bệch cắt không còn một giọt máu, kinh hoàng bò về sau: “Anh... chẳng lẽ anh là Thiệu Duy Thành... Thiệu Duy Thành của Phong Thành bang?”

Trước vẻ kinh hồn bạt vía của Hoắc Doanh Doanh, Thiệu Duy Thành bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế vừa được Đới Thạch mang tới, chân anh ta vát chéo, nhàn nhạt đưa mắt nhìn qua một loạt đám người trước mặt, nhìn thấy khuôn mặt vì hoảng sợ không ngừng đổi màu của bọn họ mà cảm thấy vô cùng thú vị.

“Phó thủ lĩnh, giết luôn chứ?”

“Không!” Hoắc Doanh Doanh bị một từ “giết” kia dọa sợ hoàn toàn mất đi lý trí, lồm cồm bò dậy chạy ra cửa. Thuộc hạ của cô ta dù vẫn chưa thôi sợ hãi nhưng vẫn mau chóng đi lên giúp cô ta mở đường. Chắc chắn, xem ra Hoắc Chi dạy dỗ người của mình cũng không tệ, vẫn còn biết liều mình bảo vệ chủ nhân.

Thiệu Duy Thành nhếch môi cười tà mị, vẫy tay ra lệnh: “Bắt lấy bọn chúng, một tên cũng không được để chạy thoát.”

“Vâng.”

Sánh lớn nhanh chóng diễn ra toàn cảnh đấu đá. Thiệu Duy Thành nhàn hạ ngồi trên ghế, như không có chuyện gì kêu Đới Thạch rót cho mình một ly rượu.

Năm phút sau, toàn bộ thuộc hạ dưới trướng của Hoắc Doanh Doanh đã bị khống chế. Một tên trước lúc bị bắt đã kịp cầm ghế ném mạnh về phía Thiệu Duy Thành.

Thiệu Duy Thành không chút sợ hãi nhưn mây rồng, chậm rãi nghiêng đầu né tránh.

“Á...”

“Rầm”

Nghe tiếng kêu thảm thiết, Thiệu Duy Thành quay lại, chỉ thấy Dạ Tuyết Ninh khắp người đều là máu nằm cuộn tròn dưới sàn, đem lưng đối diện với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14: Dạ Tuyết Ninh bị thương (2)

Thiệu Duy Thành chết lặng tại chỗ, quên luôn cả việc phải chạy lên xem. Trái tim anh hung hăng nhói lên đau như bị một thứ gì đó dùng sức đập mạnh vào. Không khí trong buồng ngực anh căng đầy, ngực phập phồng, hô hấp đều thật khó khăn. Cả đời anh ta nhiều năm đối diện với máu máu, cũng chưa lúc nào sợ hãi như lúc này. Tay Thiệu Duy Thành buông thõng, đầu ngón tay run rẩy. Rốt cuộc vì sao lại thế anh ta đã chẳng còn lý trí đi tìm hiểu nữa rồi.

Dạ Tuyết Ninh khắp người đau nhức, xương cốt cũng như muốn vỡ vụn bên cạnh mảnh vỡ của chiếc ghế. Hơi thở cô yếu ớt, gắng gượng cúi đầu nhìn cục thịt nhỏ trong ngực mình: “Nhóc con, em có bị thương không?” Rồi cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Đứa bé vùng vẫy thoát ra khỏi cái ôm của Dạ Tuyết Ninh, vừa khóc vừa lay mạnh người cô.

Quốc Bảo - một nhân viên phục vụ pha chế rượu bình thường hoảng hốt đẩy đám đông lao tới, ôm chặt đứa bé vào lòng, tiếng khóc của đứa nhỏ khiến hắn ta lo lắng. Vừa kiểm tra khắp người đứa bé vừa quan tâm hỏi: “Quốc Thắng, em có bị thương không?”

Quốc Thắng lác đầu, nằm trong ngực anh trai mình hoảng sợ mà ngất đi. Cũng phải thôi, một đứa bé sáu tuổi đứng trước cảnh này cảm cực được tới lúc này đã là đáng khen rồi.

Đứng trên lầu hai, Vũ Vĩ Phong nét mặt tối sầm, cơ hồ vì quá tức giận mà siết chặt nắm đấm.

Dạ Tuyết Ninh bị thương? Lại có người dám làm con nhóc đó của anh bị thương?

Mất Vũ Vĩ Phong hẳn lên những tơ máu, ánh nhìn nguy hiểm như có thể giết chết bất kỳ ai đến gần. Anh sai bước đi tới, bế thốc cô lên lao ra cửa. Trước khi đi để lại một câu: “Bọn chúng, tôi muốn tự mình xử lý!”

Rất rõ ràng ý của Vũ Vĩ Phong chính là Thiệu Duy Thành muốn làm gì bọn chúng thì làm nhưng lúc hắn quay về tốt nhất người vẫn còn sống.

Sau khi Vũ Vĩ Phong rời đi, Thiệu Duy Thành mới chậm chạp lấy lại ý thức. Nắm tay anh ta siết chặt, thân người bưng bưng lửa giận nhìn kẻ làm Dạ Tuyết Ninh bị thương.

Tên đó tên Thạch Lâm, trước đó hoàn toàn làm theo bản năng, lúc này đây đối diện với một Thiệu Duy Thành khắp người tản ra mùi nguy hiểm, hắn ta hồi hận rồi, hồi hận lắm rồi!

Thiệu Duy Thành rất ít khi nổi giận, Phong Thành bang thuộc hạ ai cũng biết nhưng cũng biết một khi anh ta nổi giận kẻ phải chịu lửa giận đó không phải một câu “thê thảm” là có thể hình dung được.

Vũ Vĩ Phong lái xe cuồn cuộn lao tới bệnh viện. Trong lòng anh ngoài lửa giận tất cả đều là lo lắng.

Dạ Tuyết Ninh bất tỉnh nhân sự được đẩy vào phòng bệnh. Cũng may vết thương dù bị đập trúng đầu nhưng cũng không có gì đáng ngại. Hôn mê một lúc là có thể tỉnh lại.

Vũ Vĩ Phong đứng bên cạnh đầu giường, hoàn toàn không tin được sự hoảng hốt mới tồn tại trong lòng, nhưng rất nhanh anh quy đó vào lý do vì Dạ Tuyết Ninh là em gái.

Mị Cảnh.

Trước mặt Thiệu Duy Thành ngoài máu cũng chỉ là máu. Anh ta siết chặt con dao trong tay, một cái chém xuống đứt lia cánh tay của Thạch Lâm. Hoắc Doanh Doanh sợ hãi bị chặt hai tai hét lên, không chịu được cảnh này đã ngất xỉu.

Liên Hoa bình tĩnh dùng tay trái nâng cằm Hoắc Doanh Doanh lên, bàn tay phải hai ngón ngà ngón lướt trên khuôn mặt trắng bệch của cô ta: “Lại dám giả mạo là tôi? Cũng không sợ chết đi? Người đầu, mang dao tới đây.”

Liên Hoa hát mạnh Hoắc Doanh Doanh ra, tay trái cầm dao đưa tới mặt cô ta.

“Xin chờ một chút.”

Tiếng nói đàn ông vang lên. Hoắc Chi đầu tóc bù xù chạy tới, tí tắc đằng sau là đám thuộc hạ.

Thiệu Duy Thành vừa chém xuống một dao ngay tại chân của Thịnh Lâm bị một đạo âm thanh này làm gián đoạn thì không vui ngẩng đầu quát: “Cút!”

Không riêng gì Hoắc Chi bị dọa đến run rẩy mà thuộc hạ của anh ta cũng sợ hãi cách anh ta thật xa.

Phó thủ lĩnh giờ nguy hiểm như vậy. Trước cứ tránh thật xa rồi tính.

Đưa mắt nhìn Hoắc Doanh Doanh một thân đầy máu cũng không đến nỗi lạnh lạnh, Liên Hoa mới có chút miễn nguyện thu dao về, bình tĩnh nhìn người mới tới, im lặng không lên tiếng.

Hoắc Chi trước bị khí thế của Thiệu Duy Thành dọa sợ, sau nhìn đứa con gái yêu quý thương tính đầy mình thì trong lòng xót xa, ông ta gấp gấp dùng ống tay áo chùi qua loa mồ hôi trên trán, run rẩy mở rộng cửa bước vào, lại không có gan bước tới chỗ Hoắc Doanh Doanh.

Thuộc hạ của Hoắc Chi vừa đuổi tới, nhìn một màn này thì ngoài lạnh trong nóng, cũng theo lão đại của mình bước vào.

Đội họ vào hết liền có người của Phong Thành bang đi ra đóng cửa.

“Thiệu... Thiệu thiếu gia, đây là có chuyện gì?”

Thiệu Duy Thành vớt con dao trên tay xuống, đứng lên ngồi xuống ghé: “Câu này phải để tôi hỏi Hoắc tổng đây mới phải. Ngài lưu lạc ở hắc đạo nhiều năm hẳn cũng biết Thiệu Duy Thành tôi là loại người nào. Thế nhưng con gái của ông hôm nay trước không nói đến Mị Cảnh của tôi gây rối, sau thuộc hạ của Hoắc tiểu thư đây còn làm bạn của tôi bị thương. Chuyện này Hoắc Chi ông muốn tính thế nào đây?”

Câu cuối cùng Thiệu Duy Thành gầm lên, bao nhiêu tức giận cơ hồ đều ném vào trong đó.

Hoắc Chi kinh sợ lùi về sau một bước, không dám tin nhìn con gái mình, lại trừng lớn hai mắt nhìn Thịnh Lâm tay chân đứt lìa nằm thoi thóp gần đó, thậm chí nghĩ may mắn con gái ông còn chưa có thể thảm như vậy.

Trưa nay từ Hoắc thị trở về nghe thuộc hạ báo, “Hoắc Doanh Doanh tiểu thư đã dẫn người tới Mị Cảnh”, ông bị dọa cho sợ chết khiếp. Con gái ông từ nhỏ đã mất mẹ, để bù đắp ông không ngừng yêu thương, dung túng con bé. Nhưng thật không ngờ rằng sẽ có một ngày vì sự che chở quá đáng của ông mà hại con bé mang họa sát thân.

Hoắc Doanh Doanh được ba già nuông chiều thành tự ngạo, luôn muốn nắm được thứ mình thích về tay, chẳng ngờ có một lần rủ rê đám bạn đến Mị Cảnh phóng túng lại bị bảo vệ chặn ở ngoài cửa sống chết cũng không để các cô vào. Lòng tự trọng bị chà đạp khiến Hoắc Doanh Doanh làm liều, không những đáp tội với Diệu Huyền bang, bây giờ đến Phong Thành bang cũng muốn truy cứu, chỉ sợ hôm nay nếu đưa được ra ngoài, nhẹ thì mất tay mất chân, nặng thì mất mạng.

“Vậy... vậy Thiệu thiếu gia muốn giải quyết như thế nào?” Hoắc Chi lắp bắp, mặt trắng bệch, run rẩy được thuộc hạ đỡ sau lưng.

“Hắn ta... “ Thiệu Duy Thành chỉ xuống Thịnh Lâm nói: “Còn phải đợi quyết định của Vĩ Phong giết hay là tha. Về phía con gái ông đối với tôi cũng không tính là đắc tội quá lớn, nhưng đối với Liên Hoa tiểu thư đây thì đúng là không nhỏ.”

Liên Hoa?

Hoắc Chi mở choàng hai mắt kinh ngạc đan xen cả khiếp sợ. Con gái ông thế nào lại cùng lúc đáp tội với toàn những người mạnh thế này? Hơn nữa, Liên Hoa danh tính thần bí, khuôn mặt chưa ai được nhìn, theo lý mà nói dù con gái ông có biết đến Vũ Vĩ Phong hay Thiệu Duy Thành cũng không thể biết hắc đạo còn có một người tên Liên Hoa được. Chẳng lẽ là có người kẻ?

Ông ta cẩn thận đánh giá sắc mặt của Liên Hoa nhưng rốt cuộc cũng không tìm được gì ngoài nụ cười như có như không. Liếc mắt thấy Hoắc Doanh Doanh đang ngất xỉu dưới chân cô ta, lại đưa mắt áy náy nhìn sang Thịnh Lâm, một mồi thờ dài một tiếng: “Cầu xin hai vị tha mạng cho con gái tôi, Hoắc Chi tôi nguyện dùng tính mạng này để thay thế.”

“Lão đại!” Thuộc hạ của Hoắc Chi vội lên tiếng can ngăn.

Hoắc Chi bộ dạng già nua giờ chỉ còn một mồi, đưa tay ngăn thuộc hạ, nói: “Không cần khuyên ta, ý ta đã quyết.”

“Vậy thì không cần, chỉ cần cô ta để lại một ngón tay là được...”

“Hai ngón.”

Vũ Vĩ Phong bắt chợt xuất hiện khiến đám người có người khinh bỉ, có người khiếp sợ.

Liên Hoa vừa nhìn người tới là ai thì ánh mắt ngập ý cười, vội sửa lời: “Hai ngón!”

Vũ Vi Phong một đường thẳng đi tới ghế, ngồi xuống.

Hoắc Chi sắc mặt vốn đã trắng bệch giờ cắt không còn một giọt máu, lắp bắp: “Vũ... Vũ thiếu gia!”

“Ông có ý kiến?”

Vốn ông ta cho rằng, Hoắc Doanh Doanh lần này chỉ đáp tội với Thiệu Duy Thành, lại chẳng ngờ rằng còn có Vũ Vi Phong.

Bị hỏi, Hoắc Chi hốt hoảng lắc đầu: “Không... không có!”

Hoắc Doanh Doanh may mắn bảo toàn tính mạng được cứu ra ngoài, nhưng thuộc hạ của cô ta không một ai may mắn được như vậy.

Vũ Vi Phong đưa mắt lạnh lùng nhìn Thịnh Lâm, không mảy may không nhặt buông một câu: “Tất cả đem chôn sống.”

Đôi Thạch sợ hãi lau mồ hôi hột, không dám chậm trễ sai thuộc hạ đi làm.

Liên Hoa vứt con dao dính đầy máu xuống sàn, chậm rãi đứng lên rào bước tới: “Cảm ơn đã thông báo.”

Vũ Vi Phong nhàn nhạt liếc nhìn Liên Hoa, không lên tiếng.

Trước thái độ lạnh lùng của Vũ Vi Phong, Liên Hoa vẫn cười: “Tôi thật rất tò mò, các anh giết người cũng không ít hơn tôi, thế nào vẫn còn sống được an nhàn tới giờ?”

Vũ Vi Phong đang đi lên lầu, nghe vậy cũng không dừng lại nói: “Vậy phải xem họ có bản lĩnh để bắt tôi không đã.”

“Cha nuôi, sao vừa rồi người không trực tiếp ra tay?”

Vừa rồi anh ta bị Hoắc Chi bắt ở trên xe nên hoàn toàn không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, tất cả chỉ được nghe kể lại từ phía thuộc hạ đi theo.

Hoắc Chi đau lòng nhìn Hoắc Doanh Doanh qua gương chiếu hậu. Ông xót xa hai ngón tay kia của con gái, mắt thấy bàn tay cô dù đã được băng bó nhưng máu vẫn nhuộm đỏ thì trái tim ông nặng trĩu, cảm giác còn đau đớn hơn khi chính mình bị thương.

Ra tay? Chẳng lẽ ông lại không muốn, nhưng Hoắc Doanh Doanh đáp tội với ai không đáp tội lại đi đáp tội với Phong Thành bang, lại còn có cả Diệu Huyền bang. Dù là ai đứng trước tình huống đó đều sẽ như ông thôi. Phong Thành bang... họ đâu không lại.

Hoắc Chi thờ dãi một tiếng, dời ánh mắt nhìn qua người bên cạnh: “Phong Thành bang là một bang phái lợi hại đứng đầu, lần này Doanh nhi giữ được mạng trở về cũng coi như may mắn rồi.”

“Phong Thành bang thật sự lợi hại như vậy sao?” Người thanh niên bên cạnh không can lòng hỏi.

“Họ chính là lợi hại như vậy đấy.” Hoắc Chi vô lực tựa vào cửa xe, yếu ớt lên tiếng.

Ánh mắt anh ta híp lại, thâm ý nhưu mày đọc đi đọc lại cái tên “Phong Thành bang” hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.